

ต้นไม้/ใบหญ้า/น้ำชา/แสงแดด รวมเรื่องสั้น 8 เรื่อง

ต้นไม้/ใบหญ้า/น้ำชา/แสงแดด

ห้องนั้นสีขาว แต่สาวเจ้าชุดดำ คือน้ำดื่มดำกับหยาดน้ำตา...

เสียงเพลงห้องสีขาวของแจ้ ดนุพล แก้วกาญจน์ที่ร้านกาแฟเล็กสีขาวเปิดอยู่ลอยเข้ามาหูเธอ ขวัญมายิ้มชมชื่นในใจ เพลงอะไรเข้ากับชีวิตดีแท้ ขวัญมาใส่ชุดสีดำ นั่งอยู่ในร้านกาแฟเล็ก ๆ แห่งหนึ่งบริเวณใจกลางกรุงเทพมหานคร มีสวนหย่อมตกแต่งสไตล์ญี่ปุ่นอยู่หลังร้าน สำหรับให้ลูกค้าถ่ายรูปได้ ส่วนตัวร้านทาสีขาวเป็นสไตล์มินิมอลสมชื่อร้าน “สีขาว” ห้องสีขาวเล็ก แคบ แต่ดูอบอุ่น ยกเว้นว่าในใจของลูกค้าอย่างขวัญมา ณ ขณะนี้กลับหนาวเหน็บเย็นเยือกอย่างที่สุด ความเย็นจนจับขั้วหัวใจนี้ก็เนื่องมาจากสิ่งที่เรียกว่า “ความรัก”

แต่ขวัญมากับสาวชุดดำในเพลงนั้น ต่างกันตรงที่ขวัญมาไม่คิดจะฆ่าตัวตายเพราะความเจ็บช้ำแสนสาหัสนี้ ชาไทยเย็นหวานน้อยที่อยู่ตรงหน้า เป็นสิ่งที่ช่วยเธอเอาไว้ จะว่าไปก็ดูแปลก หลายคนเปลี่ยนแปลงใจไม่ทำอัตวินิบาตกรรมเพราะนึกถึงหน้าพ่อแม่ บ้างก็นึกถึงสัตว์เลี้ยงแสนรักของตน แต่ขวัญมากลับนึกถึงชาไทยเย็นหวานน้อยและบรรยากาศอบอุ่นในร้านสีขาวแห่งนี้

ฉันไม่คิดจะตายเพราะผู้ชายห่วย ๆ คนหนึ่งหรอก ถ้าตายจริงก็จะได้ดื่มชาไทยแล้วสิ ยังลองไม่ครบทุกร้านเลย

สาเหตุที่หญิงสาวยังลองไม่ครบทุกร้านก็เพราะนี่ก็อยากดื่มชาที่ไร ก็ต้องมาแวะร้านนี้เสมอ จนเจ้าของร้านอย่างนาถะจำหน้าและชื่อเธอได้ ถึงแม้ว่าร้านนี้จะเป็นสถานที่ที่มีความทรงจำมากมายกับคนรักเก่าของเธอ แต่ถึงคราวอกหัก เธอก็ยังมาร้านนี้อยู่ดีราวกับว่ามันเป็นหลุมหลบภัยชั้นเยี่ยม

หญิงสาวหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายรูปแก้วชาไทยสีส้มที่กำลังสะท้อนกับแสงแดดสีทอง ทำให้ชาดูเปล่งประกายแวววาว จากนั้นเธอก็อัปโหลดรูปลงสตอรี่อินสตาแกรมอย่างที่คนทั้งหลายชอบทำกัน พร้อมกับใส่โลเคชั่นร้านสีขาวไปด้วย เพียงแค่สองสามนาที เพื่อน ๆ จำนวนมากก็กดหัวใจให้สตอรี่ของเธอ เป็นการให้กำลังใจอย่างหนึ่ง เพราะคนจำนวนมากทราบข่าวการเลิกกันของเธอกับแฟน ขวัญมาเพิ่งเลิกกับแฟนหนุ่มได้เพียงหนึ่งสัปดาห์เท่านั้น

และสาเหตุที่เพื่อน ๆ ส่วนใหญ่ของเธอทราบเรื่องราวก็เพราะคืนนั้นเป็นวันเกิดของคนรักของเธอ ขวัญมาตั้งใจว่าจะไลฟ์สดเซอร์ไพรส์วันเกิดเขา ของขวัญวันเกิดก็เตรียมมาแล้วอย่างดี แต่ขณะที่เดินไปอยู่ตรงหน้า

เขานั้น กลับถูกเขาบอกเลิกเสียอย่างนั้น ท่ามกลางผู้เข้าชมจำนวนหลักร้อย ทั้งเจ็บใจ ทั้งขายหน้า สมองตื้อตันไปหมด เธอทำได้เพียงถามเขาว่าเพราะอะไร เขามีคนรักใหม่หรือ อย่างน้อยเธอก็คาดหวังให้เขาตอบว่าใช่ แต่เขากลับบอกว่าหมดรักเธอแล้ว มันเจ็บกว่าการที่เขาเจอคนถูกใจใหม่เสียอีก

หมดรักกันหรือ มันมีด้วยหรือ เหตุผลนี่นะ

ความเศร้าจะอยู่กับเราไม่นาน

ขวัญมาหยิบขาขึ้นมามีม ก่อนมองไปทางประตูด้านหลังร้านซึ่งเป็นทางออกสู่สวนญี่ปุ่น วันนี้เป็นวันธรรมดาเลยไม่มีคนเข้าร้านมากนัก แถมตอนนี้เธอยังเป็นลูกค้าเพียงคนเดียวในร้านอีกด้วย เจ้าของร้านหนุ่มมองมาที่เธอ แล้วพยักหน้าเชิงชักชวนให้ไปนั่งข้างนอกร้าน ขวัญมาไม่รอช้า เธอหยิบแก้วชาพร้อมกับเดินออกไปนั่งในสวนแทน บริเวณกลางสวนมีโต๊ะญี่ปุ่นตั้งอยู่ตรงกลาง ช่าง ๆ นั้นเป็นบ่อน้ำขนาดย่อมที่ไว้เลี้ยงปลาการ์ปจำนวนห้าตัว ทันทีที่เธอนั่งลงบนเบาะ ชาไทยก็เด้งหัวขึ้นมาจากบ่อปลาแล้วเข้ามาคลอเคลียขาเธอราวกับรู้ว่าเธออาจจะต้องการมัน

ชาไทยเป็นชื่อของแมวสายสลิดขนสีส้มเหมือนซาในแก้วของหญิงสาว ขวัญมาเคยมาเล่นกับมันบ่อย ๆ แถมยังเคยแก้งขู่มันอีกว่า “อยากกินชาไทย” ชาไทยที่ไม่ใช่ชาแต่เป็นแมวอ้วนของร้านนี้ แต่ลูกค้าน้อยคนนักที่จะรู้ว่าร้านนี้มีแมวอยู่ด้วย เนื่องจากเจ้าชาไทยมันไม่ค่อยอยู่ร้าน บางวันถ้าคนเยอะมากก็ไม่ปรากฏตัวออกมาเลยทีเดียวน ลูกค้าส่วนมากที่พบมักเป็นลูกค้าประจำ ไม่ใช่มาบ่อยแล้วมันจำได้ ถึงออกมาให้เห็น แต่เป็นเพราะลูกค้ามาบ่อยจนตรงกับวันที่มันขี้เกียจ ไม่ได้ออกจากร้านไปไหนต่างหาก

เล่นกับแมวไปก็ดันคิดไปถึงวันคืนที่แสงงดงาม และความทรงจำที่ดีที่เคยมีอยู่ที่แห่งนี้ระหว่างเธอกับเขา เขาไม่ค่อยชอบแมวนักหรอก แต่ยอมมาที่นี้ก็เพราะว่าเธอชอบแค่นั้นเอง ตอนนั้นเขาบอกว่าซาวันนี้ก็งั้น ๆ แถละ กาแฟก็ธรรมดา รสสุ้ร้านแบรนต์ใหญ่ไม่ได้หรอก แต่เขาไม่รู้อะไร กาแฟที่นั่นมันออกจะพิเศษมาก จริง ๆ ขวัญมาไม่รู้หรือว่ามันพิเศษอย่างไร ได้ยินคนเขาพูดมาเท่านั้น เธอรู้แต่ซาวันนี้อร่อยจริง อร่อยจนอยากเอาหัวไปจุ่มอ่างชาเลยทีเดียวน ซึ่งเธอทำอย่างนั้นไม่ได้แน่นอน ขวัญมาเคยชิมชามาแล้วหลายร้าน ส่วนมากมักเน้นหวานเหมือนแทนมั้งลงไปทั้งกระป๋อง *ไม่กลัวคนไทยจะเป็นเบาหวานเลยหรือ* ใจ นอกจากน้ำตาลแล้ว การใส่ใส่นมชั้นหวานในปริมาณมากทำให้รสชาติแย่ง ต้มแล้วเลี่ยนมากกว่าอร่อย แสบคออีกด้วย จากการตระเวนชิมชาไทยเกือบทั่วกรุงเทพมหานครแล้ว พวกร้านที่มีหลายสาขา ได้แก่ร้านที่โลโก้เป็นตัวอักษรสีม่วงเป็นร้านที่ถูกปากเธอที่สุด ส่วนร้านที่คนอื่นนิยมเข้ากันมาก รสชาติก็พอใช้ได้ ลำดับความอร่อยก็ลดลงมาเล็กน้อย ราคา

ทั้งสองอยู่ในระดับสมเหตุสมผล ส่วนร้านที่ไม่มีสาขาละก็ต้องร้านสี่ขาของนางะเท่านั้นที่รสชาติดี ถูกใจเธอที่สุด ในบรรดาร้านอื่น ๆ ซิมคำแรกดังได้ขึ้นสวรรค์ ซิมคำที่สองต้องรีบหาห้องน้ำทันที (ไม่ใช่สิ) ขวัญมานึกถึงคืนวันเหล่านั้น ตอนนั้นถึงเขาจะหาว่าเธอพูดจาเกินจริง แต่ก็เป็นที่พาเธอมาร้านนี้ในทุก ๆ ครั้งที่เธอต้องการ

ตอนนั้นเขานั่งตรงข้ามเธอแบบนี้ คอยถ่ายรูปให้ด้วย ถ่ายมาเป็นร้อยรูปแต่เธอก็ใช้อยู่แค่สามรูปเท่านั้นแหละ เขามองเธอเล่นกับแมว ลูกหัวแมวแบบนี้ได้นาน ๆ โดยไม่บ่นสักคำว่ามันเสียเวลา แต่ทำไมอยู่ ๆ เขาก็เปลี่ยนไปล่ะ เพราะเขาเบื่อกับเธอทำแบบนี้รีเปล่า เขาเบื่อธรรมเนียมและวิถีชีวิตของเธอเหลือแล้ว ใจคิดว่า “หมดรัก” นี่มันเป็นอย่างไร ไม่เห็นจะเข้าใจเลยสักนิด

สายลมอ่อนพัดต้นไม้ใบหญ้าให้สั่นไหว เกิดเป็นช่องทางให้แสงแดดส่องเข้ามาเป็นระยระไรกับตอนฟ้าแลบฟ้าผ่า เป็นสายลมอ่อนที่ปลุกให้เธอตื่นจากภวังค์ความคิดในอดีตให้กลับมาอยู่ในปัจจุบัน ซาไทยที่เป็นแมวเองก็เหมือนจะตื่นด้วย มันกระโดดลงจากตักของหญิงสาว แล้วเดินไปเล่นปลาการ์ปทั้งห้าเหมือนก่อนหน้า (หรืออาจจะเตรียมจับกินก็ไม่อาจทราบได้) ขวัญมาชายตามมันไป แล้วก็หันกลับมายังแก้วซาโบเดิมที่ตั้งอยู่บนโต๊ะ น้ำในแก้วสั่นไหวตามแรงลม แม้จะเป็นสายลมแผ่วเบาก็ตาม หญิงสาวหลับตาลง ใช้หูฟังเสียงลม ใช้จมูกดมกลิ่นดิน และใช้ใจสัมผัสกับความสงบของธรรมชาติที่อยู่รอบตัว อย่างน้อยในเวลานี้ บรรยากาศรอบตัวก็ทำให้เธอวางทุกข์ลงไปได้แม้จะเป็นเพียงชั่วขณะก็ตาม

ทำไมเวลาคนมีทุกข์ต้องหันหน้าเข้าหาธรรมชาติด้วยล่ะ

มันอาจจะเป็นหนึ่งในทางของความสงบละมั้ง ธรรมชาติกับความสงบมักอยู่ด้วยกันนี่

เวลาจะเยียวยาเธอเองแหละ

ภาพของความสุขที่เคยมีร่วมกันกับเขาค่อย ๆ จางหายไป เหลือแต่เพียงความว่างเปล่า แล้วก็คืนที่เขาบอกเลิกเธอเข้ามาแทนที่ จนตอนนี้เธอยังรู้สึกเจ็บปวดอยู่เลย อาการเจ็บแปลบที่อกซ้ายเกิดขึ้นอีกครั้งเมื่อเธอนึกถึงภาพระหว่างเธอและเขาในวันนั้นราวกับหนังม้วนหนึ่งที่กำลังฉายซ้ำไปซ้ำมา เสียงของเขาที่พูดคำว่า “เราเลิกกันเถอะ” กับคำว่า “หมดรักแล้ว” ดังก้องไปมาในหูของเธอ จนเธออยากจะกรี๊ดร้องออกมา แต่กลับไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกมาจากปากเธอ แม้ว่าวันนี้จะไม่รู้สึกหน้าชาหรือสมองตันแบบนั้นอีกแล้ว แต่ความเจ็บปวดยังคงอยู่ เธอไม่รู้สึกรู้สึกว่าเธอทำอะไรผิด เธอถามเขาแล้วหลายรอบ แต่เขาไม่บออะไรเธอเลย เธอแค่อยากรู้ว่าเขาไม่ชอบเธอตรงไหน เบื่อตรงไหน ควรปรับปรุงตัวเองตรงไหนหรือไม่ เพราะในความคิดเธอ

การหมดรักมันก็เหมือนกับหมดความอดทนนั่นแหละ แต่เขาทำเพียงแค่ส่ายหน้าเท่านั้น เธอเกลียดที่เขาไม่ยอมบอก และเธอก็ไม่เข้าใจคำว่าหมดรักอะไรนั้นของเขาด้วย

ภาพความวุ่นวายในคืนวันนั้นและความอัดอั้นตันใจค่อย ๆ คลายลง และหายลงไปตามลำดับ เหมือนกับภาพความสุขเมื่อแรกเริ่ม เหลือเพียงความว่างเปล่าอีกเช่นเคย ความว่างเปล่าอันมีมิติ มิใช่ เธอคิดว่าเธอเห็นดวงไฟเล็ก ๆ หรือแสงสว่างตรงปลายสุด เหมือนกับแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์อะไรอย่างนั้น หญิงสาว ลืมตาขึ้นมาก็พบกับนาถะนั่งลงอยู่ตรงหน้าเธอ มือหนึ่งถือแก้วชาไทยแก้วใหม่ไว้ อีกมือหนึ่งถือทิชชู

“พี่กลัวว่าเธอจะกระโดดบ่อปลาคาร์ปตายนะ ร้องไห้ให้พอใจดีกว่านะ” เขายื่นทิชชูมาให้

ขวัญมากล่าวขอบคุณแล้วรับกระดาษทิชชูมาเช็ดน้ำตาที่หยดลงมาเป็นสาย เปียกเต็มหน้าเธอไปหมด อันที่จริง เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองร้องไห้ออกมาตอนไหน

“ชาไทยกลิ่นดอกกล้วยไม้ เมนูพิเศษของทางร้าน เมนูใหม่ให้ลูกค้าวีวีไอพีของทางร้านโดยเฉพาะ” เขายื่นชาไทยแก้วนั้นให้เธอ ขวัญมาดมแล้วก็พบว่ามีกลิ่นของกล้วยไม้จริง ๆ

แปลกมาก เขาทำได้อย่างไร

วีวีไอพีเลยหรือ ยิ่งกว่าวีไอพีอีกนะเนี่ย

“ชอบไหม” นาถะถาม

“ชอบค่ะ หอมมาก” ว่าพลางดูชาไทยจากแก้วอีกหลายอีก ก่อนจะกลับไปดื่มแก้วเดิม เธอพบว่ามันต่างกัน แก้วใหม่ที่นาถะนำมาให้นั้นมีกลิ่นของดอกกล้วยไม้อ่อน ๆ บางทีก็นึกไปว่าเป็นกลิ่นสาหร่าย แต่แก้วเดิมเป็นกลิ่นวานิลลาซึ่งเป็นกลิ่นเอกลักษณ์ของชาไทยที่ร้าน

“ใส่อะไรคะ” เธอถาม แต่เขากลับถามเธอกลับ

“รู้ไหมว่าดอกกล้วยไม้มีความหมายว่าอะไร”

“สง่างามมั่ง” เธอฉงน

“ถูก นอกจากนี้ดอกกล้วยไม้ยังใช้ในวันครุฑก็ได้นะ เคยได้ยินโคลงสี่ของหม่อมหลวงปิ่นรีเปลาละ ที่ว่ากล้วยไม้ออกดอกช้า ฉันทใด การศึกษาเป็นไป ฉันทนั้น แต่ออกดอกคราวไร งามเด่น การศึกษาปลูกปั้น เสร็จแล้ว แสนงาม” นาถะว่า ทำเอาขวัญมาอ้าปากค้างด้วยความงงอย่างที่สุด กลิ่นกล้วยไม้แล้วอย่างไร เกี่ยวอะไรกับ

วันครู แล้วโคลงสี่ของ ฯพณฯ ศาสตราจารย์หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล เกี่ยวกับชาแก้วนี้ด้วย เขาต้องการจะสื่ออะไรกันแน่

คนอะไรแปลกชะมัด ไม่รู้จักพูดให้คนฟังรู้เรื่อง

นาถะกระแอมเล็กน้อยก่อนจะกล่าวต่อว่า

“อันที่จริงก็สามารถเปรียบกับความรักได้เหมือนกันนะ เพราะว่าความรักที่ดีนั้นก็ต้องใช้เวลาเหมือนกัน ปมเพราะจนมันออกมาสวยงามยังไงล่ะ” เขาว่า

แล้ว ?

“กลิ่นชาติกวนอิมนะ เป็นชาติที่กลิ่นหอมเหมือนดอกกล้วยไม้ พี่เลยหลงใหลผสมกับชาติไทยดู ใช้ชาคุณภาพเลยนะ ซื้อมาจากร้านชาคุณภาพดีแห่งหนึ่งในเยาวราชเลยนะ ยังได้กลิ่นหอมเหมือนเดิม รสชาติดีเลยใช่ไหม จะได้เตรียมวางขาย” เขาว่าต่อ โดยไม่ได้อธิบายอะไรเพิ่มเติมให้เธอเข้าใจมากขึ้นเลยสักนิด นอกจากบอกส่วนผสมของชาแก้วนี้

“ไม่เข้าใจเลยละสิ” เขาทำ หล่อนละหมั่นไล่ทำทางของเขาตอนนี้เสียจริง ออกจะแปลกไปกว่าปกติมาก

“คืออย่างนี้ ความรักที่ดีนะ มันก็ต้องใช้เวลาในการบ่มเพาะ เหมือนกับการศึกษา เหมือนกับดอกกล้วยไม้เนี่ย ดอกกล้วยไม้เป็นตัวแทนของความสง่างาม เธอเนี่ย ก็สง่างามได้เหมือนดอกกล้วยไม้เนี่ยะ ถึงจะดูบอบบาง แต่กลีบแข็งแกร่ง”

“เจอมรสุมแคไหนก็ไม่หวั่นเหวอ” เธอถาม

“เปล่า เจอมรสุมกลีบดอกก็ร่วงเต็มพื้นเลยสิ”

อะไรของเขาเนี่ย

“ภาพของเธอเมื่อก่อนนะ ดูเป็นหญิงสาวที่สวยงาม น่าจะเหมาะกับดอกกล้วยไม้ดี แต่ตอนนี้ถ้าเธอได้ส่องกระจกดูก็จะพบว่าตัวเองเหมือนกับดอกกล้วยไม้ที่ผ่านมรสุมฤดูร้อนมาอย่างหนักหน่วง แต่ไม่ว่าอย่างไร ก็จะไม่ยอมบานสวยได้เหมือนเดิมอีกครั้ง แม้จะต้องใช้เวลาสักหน่อยก็ตาม แล้วความทุกข์จะผ่านไป” เขาว่า

“แก้วนี่ถือว่าเลี้ยงปลอบใจลูกค้าวีไอพีอย่างขวัญละกัน” เขายิ้มให้ แล้วก็เดินกลับไปในร้าน เหมือนเดิม ปลอบยให้เธอนั่งทำตาปริบ ๆ งงงันกับคำพูดเขาอยู่อีกชั่วระยะเวลาหนึ่ง เป็นเวลาเกือบหนึ่งชั่วโมง เลยทีเดียวที่เธอใช้สมองที่มีอยู่ขบคิดคำพูดของเขา

ให้กำลังใจสินะ หรือเปลี่ยนตัวเองละ สภาพฉันตอนนี้แย่มากเลยเธอ...

... मैंเพียงได้สบนิยน์ตา ฉันยังประหม่าลิมกาย สิ้นความละอาย หักใจไม่วาย เพื่อชม...

สามปีผ่านไป ไม่มีเพลงเศร้าอีกแล้วสำหรับร้านนี้ ถ้าจะมีก็มีแต่เพลงรักเท่านั้นแหละ แม้ “ฝากรัก” ของ วงสุนทราภรณ์ที่ขับร้องโดยบุษยา รังสีจะเก่าไปสักหน่อยสำหรับบรรยากาศร้าน แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าเจ้าของร้านชอบเปิด ลูกค้ายก็ต้องฟัง

ขวัญมายิ้มและขำในใจ เพลงอะไรเข้ากับชีวิตดีแท้ วันนี้ขวัญมาใส่ชุดมวงอ่อนเหมือนสีดอกกล้วยไม้ นั่งอยู่ในร้านกาแฟเล็ก ๆ ร้านเดิมที่ตั้งอยู่บริเวณใจกลางกรุงเทพมหานคร มีสวนหย่อมตกแต่งสไตล์ญี่ปุ่นอยู่ หลังร้าน สำหรับให้ลูกค้าถ่ายรูปได้ ส่วนตัวร้านทาสีขาวเป็นสไตล์มินิมอลสมชื่อร้าน “สีขาว” ห้องสีขาวเล็ก แคบ แต่ดูอบอุ่น เช่นกันกับในใจของลูกค้าอย่างขวัญมาที่ ณ ขณะนี้ที่อบอุ่นและมีความสุขอย่างที่สุด ความอบอุ่นทำให้ชุ่มชื่นหัวใจนี้ก็เนื่องมาจากสิ่งที่เรียกว่า “ความรัก”

ตอนนี้ขวัญมาได้กลายเป็นคุณนายของร้านสีขาวอย่างเต็มตัว งานเดิมที่เธอก็ยังทำต่อไป แต่เมื่อมีเวลาว่างหรือวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ เธอก็จะมาช่วยงานสามีที่ร้าน ที่กล่าวว่าเพลงนั้นเข้ากับชีวิตก็เพราะ ถึงแม้ว่าจะแต่งงานกันมาได้ปีหนึ่งแล้ว เวลาสบตาเขาที่ไรก็ยังเพื่อชมเขาอยู่ทุกที่นั่นแหละ นานเข้ามาเป็นที่ ฟังฟัง และผู้ให้ความช่วยเหลือเธอ คอยปลอบใจเธอให้ผ่านพ้นความทุกข์ที่ผ่านมาได้ เขาไม่เร่งร้อนว่าเธอจะ ลืมความรักครั้งเก่าได้เมื่อไหร่ ไม่ว่าจะนานแค่ไหน เขาก็รอเธอ อันที่จริงเมื่อมาคบกันแล้วเขาก็มาสารภาพกับ เธอว่า แอบชอบเธอมานานแล้ว ตั้งแต่ยังไม่มีแฟน พอตั้งใจว่าจะจีบ แต่เธอก็ดันพาแฟนมานั่งที่ร้านเสียก่อน

“ต้นไม้ ใบหญ้า น้ำชา และแสงแดดของร้านนี้เข้ากันดีจริง ๆ” ว่าแล้วเธอก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายรูป แล้วอัปโหลดลงอินสตาแกรมเพื่อโฆษณาร้าน เป็นต้นไม้ ใบหญ้า น้ำชา แสงแดด และเจ้าของร้านที่ทำให้เธอ ผ่านพ้นมรสุมฤดูร้อนมาได้ เธอคงไม่ต้องเจอกับพายุใด ๆ อีกแล้ว

และเมื่อกล้วยไม้ออกดอก มันก็สวยงามอย่างที่ควรจะเป็น

กาแฟอินในแก้วดินเผา

“มาแล้วค่า” โพลินตะโกนบอกเจ้าของร้านด้วยเสียงสดใสขณะที่ก้าวเท้าเข้ามาในร้านกาแฟเล็ก ๆ แห่งนี้ กลิ่นเหม็นเขียวของมัตซะร่อน ๆ ลอยอบอวลอยู่ในอณูอากาศ สำหรับคนไม่ชอบชาเขียวแล้ว มันจึงเป็นกลิ่นที่โพลินนึกหน้าทุกครั้งทีเข้ามาในร้าน แต่เมื่อลองนั่งลิ้มรสแล้วละก็ ความเหม็นก็จะหายไปกลายเป็นความหอมแทน รสชาติสามารถกลบกลิ่นได้ดีทีเดียว

ร้านเล็ก ๆ แห่งนี้ตกแต่งได้บรรยากาศเหมือนอยู่ในญี่ปุ่นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นประตูบานเลื่อนตั้งแต่เข้าร้าน ผนังร้าน โต๊ะน้ำชาญี่ปุ่น เบาะรองนั่ง หรือภาพแขวนที่ติดอยู่มุมฝาผนัง แต่จะต่างก็ตรงที่ไม่ใช่ห้องชงชาแบบญี่ปุ่นแท้ ๆ หากแต่เกิดจากการประยุกต์ของเจ้าของร้าน สถานที่ซึ่งชาอยู่อีกห้องหนึ่งซึ่งเป็นห้องเฉพาะพนักงานเท่านั้น และจำนวนพนักงานรวมถึงเจ้าของร้านมีอยู่เพียงแคคนเดียว นั่นหมายความว่าเจ้าของร้านต้องเป็นผู้ดูแลทุกอย่างภายในร้าน ตั้งแต่ต้อนรับ รับออเดอร์ เสิร์ฟน้ำ คิดเงินจนถึงเก็บกวาดร้าน แต่ก็ไม่ใช่ปัญหาอะไรนัก ลูกค้าน่าสนใจมักเป็นเจ้าประจำ และเป็นผู้ที่สนใจขึ้นชงในชาญี่ปุ่นอย่างมาก น้อยครั้งนักทีจะมีลูกค้าหน้าใหม่เข้ามา ถึงลูกค้าจะมีอยู่อย่างจำกัด แต่มันก็ไม่ได้กระทบกับฐานะของเธอเลย เพราะเธอเป็นผู้นำเข้าชาจากญี่ปุ่นมาขายผ่านแอปพลิเคชันออนไลน์ รวมถึงมีบริการจัดส่งชาถึงที่สำหรับลูกค้าไม่ประจำที่ไม่สะดวกจะมาทานเองที่ร้าน

ร้านแห่งนี้เป็นร้านลับที่ตั้งอยู่ในซอยแห่งหนึ่งย่านสุขุมวิท ซึ่งเป็นย่านที่ขึ้นชื่อว่าของแพงมาก ร้านดินเผาแห่งนี้เองก็เช่นกัน เจ้าของร้านลงทุนสั่งใบชาคุณภาพมาจากญี่ปุ่นเลยทีเดียว ทั้งยังลงทุนขนาดบินไปเรียนชงชาที่ญี่ปุ่นมาแล้ว เมื่อกลับมาแหวนพลอยก็เกิดไอเดียเปิดร้านดินเผาแห่งนี้ขึ้น โดยสร้างบรรยากาศต่าง ๆ ให้ลูกค้ารู้สึกราวกับเดินอยู่ในเกียวโตเลยทีเดียว ลูกค้าทุกคนที่เข้ามาจะต้องถอดรองเท้าเสียก่อน และสวมใส่รองเท้าที่ทางร้านจัดเตรียมไว้ให้ โต๊ะเป็นโต๊ะเตี้ย ไม่มีเก้าอี้ มีแต่เบาะรองนั่ง เกือบจะเหมือนกันทั้งหมด ไม่เว้นแม้แต่แหวนพลอยยังใส่ชุดกิโมโนออกมาต้อนรับลูกค้าทุกวัน จนบางครั้งโพลินผู้เป็นหลานสาวถึงกับแซวว่าขยันใส่มาก เพราะการใส่กิโมโนนั้นมีขั้นตอนมากมาย ไม่เพียงเท่านั้น แหวนพลอยยังทำผมทรงญี่ปุ่นอีกด้วย ถ้าลูกค้าที่เข้ามาในร้านใส่กิโมโนหรือยูกาตะ แล้วพูดภาษาญี่ปุ่นด้วยก็คงจะนึกว่านั่งอยู่ในคาเฟ่แดนอาทิตย์อุทัยจริง ๆ

โพลินวางห่อผ้าซึ่งบรรจุกล่องอาหารขนาดใหญ่ลงบนโต๊ะ รอไม่นานนักแหวนพลอยจึงเดินออกมาจากอีกห้องหนึ่ง วันนี้เป็นวันธรรมดา ทั้งร้านจึงมีแค่โพลินอยู่คนเดียว

“ไฮจิชะเหมือนเดิมค่า” ไพลินบอกน้ำสาว แหวนพลอยจึงหายกลับไปเข้าไปในห้องเดิม อีกสิบนาทีต่อมาจึงออกมานั่งกับไพลิน พร้อมกับชาสองแก้ว ของไพลินเป็นไฮจิชะลาเต้ร้อน ส่วนของแหวนพลอยเป็นมัทชะเขียว ๆ

“ไม่มีเรียนเทรววันนี้” แหวนพลอยถามหลานสาว

“ไม่มีค่ะ” ไพลินตอบ ด้วยความที่เธอเรียนอยู่ระดับมหาวิทยาลัยจึงมีวันหยุดบ้างในวันธรรมดา ส่วนแหวนพลอยนั้นเป็นน้องสาวของแหวนเพชร มารดาของไพลิน เธอมีอายุราวกลางสี่สิบ รูปร่างท่วมตามวัย แต่ดวงตาดังคงเป็นประกายเจิดจ้าราวกับวัยรุ่นที่ยังไม่ผ่านประสบการณ์โลกมากนัก แต่ใครจะรู้ แหวนพลอยกลับผ่านมาแล้วนับไม่ถ้วน แต่ไม่ว่าจะเจอทุกซ์ขนาดไหน เธอก็ช่อมั่นไว้ได้ดี เจ้าของร้านสาวสามารถแสดงดวงตาไว้ทุกซ์ได้ต่อหน้าผู้คนนับสิบ แม้แต่ไพลินก็ยังไม่ออก

“อาหารเย็นคะ คุณแม่ฝากมาให้ น้ำพลอยโดยเฉพาะ” ไพลินคลี่ห่อผ้าออก แม้แต่ห่อผ้าและกล่องอาหารยังเป็นแบบญี่ปุ่น

“อันที่จริง กับข้าวนี้คุณยายเป็นคนทำนะ” ไพลินบอก มือขวาของแหวนพลอยที่กำลังใช้ตะเกียบจะคีบอาหารทานกลับชะงักทันที เธอเตรียมจะวางตะเกียบลง

“กินเถอะคะ น้ำพลอย” ไพลินจับแขนน้ำตัวเองให้คีบต่อไป เธอเองก็คีบอาหารทานเช่นกัน

“กลับบ้านเราเถอะ คุณยายให้อภัยแล้ว” ไพลินว่าอย่างติดตลก แต่สารที่เธอตั้งใจสื่อเป็นความจริง

“น้ำไม่ทานแล้ว ไพลินทานเถอะ” แหวนพลอยเตรียมจะวางตะเกียบคู่อีกครั้ง

“หนูพูดจริงนะ คุณยายอยากให้กลับบ้าน” ไพลินวางตะเกียบเช่นเดียวกัน

แหวนพลอยไม่ตอบว่าอะไร เพียงแต่นั่งเหม่อมองไปยังภาพแขวนที่ติดอยู่บนฝาผนัง ภาพวาดของธรรนำตักแห่งหนึ่ง บรรยากาศชุ่มชื้น แม้ดวงตาจะจ้องมองภาพวาดนั้น แต่ความคิดของแหวนพลอยกลับย้อนไปเมื่อสมัยตัวเองอายุราวสี่สิบ

หนูไม่อยากเรียนบัญชีแล้ว

แกต้องเรียน

ตอนนั้นแหวนพลอยอยู่ปีสอง เข้าเรียนที่คณะบัญชีในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง แหวนพลอยใช้เวลาถึงสองปีในการพบว่าเธอไม่เหมาะกับการเรียนบัญชีสักนิด ถ้ามีคนถามว่าเธอชอบทำอะไร เธอก็คงจะตอบว่าชอบชา ชงชา ดื่มชา ดมชา แต่สิ่งเหล่านี้จะไปทำมาหากินอะไรล่ะ เปิดร้านน้ำชาหรือ ในยุคสมัยนั้นผู้คนต่างส่ายหน้าเมื่อเธอตอบคำถามเหล่านี้แก่พวกเขา ถึงแม้แหวนพลอยจะเกลียดบัญชี แต่อย่างไรเธอก็อดทนเรียนจนจบปีสี่มาได้ และแล้วคืนวันหนึ่ง แหวนพลอยก็ไปจากบ้าน

แหวนพลอยแอบหนีออกจากบ้านในกลางดึก ไม่ให้ใครรู้ ทิ้งเพียงจดหมายบอกเอาไว้ **เธอจะไปญี่ปุ่น** ในระหว่างเรียนที่คณะบัญชี แหวนพลอยกลับบ้านเย็นทุกวัน ทางบ้านเข้าใจว่าทำงานกับเพื่อน แต่ความเป็นจริงแล้วเธอแอบไปเรียนภาษาญี่ปุ่น จนกระทั่งอาจารย์ผู้สอนเห็นถึงความตั้งใจของเธอ จึงได้แนะนำให้อุปถัมภ์กับสถานที่เรียนชงชาแห่งหนึ่งในญี่ปุ่น และญาติของอาจารย์ก็เป็นผู้สอนอยู่ที่นั่นด้วย เธอไปเป็นนักศึกษาในสถาบันแห่งนั้น ส่วนค่าเล่าเรียนนั้นก็มิใช่ว่าจะเรียนฟรี อยู่ฟรี เธอเองก็ต้องทำงานพาร์ทไทม์ไปด้วย เรียกได้ว่าค่อนข้างลำบากทีเดียว

เมื่อสำเร็จการศึกษา เธอก็ทำงานเป็นผู้ช่วยสอนอยู่สักระยะหนึ่ง แต่งงาน แล้วก็มีลูก แต่ว่าชีวิตกลับต้องพลิกผันอีกรอบ ความรักเมื่อนานไปก็กลายเป็นน้ำผักต้มที่ขมกับบอกว่าขม ลูกได้จากเธอไปตั้งแต่มีอายุครรภ์ได้สามเดือน เมื่อลูกจากไปแล้ว สามีก็จากเธอไปอีกคน เขาไม่ได้ตายหรอก แต่ไปหาผู้หญิงคนอื่น แหวนพลอยหย่ากับสามีเรียบร้อย ก็ยังทำงานที่เดิมอยู่สักพัก อะไรบางอย่างคลอใจให้เธอออกนอกเมืองไปชมน้ำตก

บรรยากาศของน้ำตกแห่งนั้น แน่นนอนว่าต่างจากที่ไทยมาก แต่มันมีอะไรสักอย่างที่ทำให้เธอคิดถึงบ้าน เป็นสิบปีแล้วที่ไม่ได้กลับไป ไม่รู้ว่าปานนี้คนที่บ้านจะเป็นอย่างไรบ้าง อีกทั้งเธอก็มีฐานะพอสมควรแล้ว ในตอนนี้ ถ้าได้กลับไปเปิดร้านชาเองก็คงจะดีมาก และนี่ก็เป็นเหตุให้แหวนพลอยตัดสินใจเดินทางกลับประเทศไทย แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่ได้กลับไปพักที่บ้านเดิมและไม่กลับไปหาอีกด้วย เธอเช่าบ้านใหม่ขนาดพอดีตัวคนเดียว และเช่าห้องแห่งหนึ่งย่านสุขุมวิทเพื่อเปิดร้านน้ำชา

ในวันที่เปิดร้านวันแรก คนที่มาหาก็คืออาจารย์สอนภาษาญี่ปุ่นซึ่งติดต่อกับเธอตลอดเวลาเมื่อตอนไปอยู่ญี่ปุ่น และคนที่สองคือไพลิน เด็กสาวเข้ามาแนะนำตัวเองให้รู้จักว่าเป็นญาติโกโหติกา กัน เล่าเรื่องความเป็นไปของบ้าน แม้ว่าแหวนพลอยจะมีท่าทีนิ่งเฉยก็ตาม เด็กสาวยังคงเล่าต่อไป

น้ำพลอยรู้ใหม่ว่าคืนวันที่น้ำไปจากบ้านนะ คุณตาคุณยายเขาเสียใจมากเลยนะ เขาโทษตัวเองใหญ่เลย แต่ก็เพราะเขาหวังดีกับน้ำจึงได้ให้เรียนบัญชี อย่าโกรธเลยนะ

แหวนพลอยสายหน้าเบา ๆ ทำนองว่า ไม่โกรธอีกแล้วละ

คุณตาไปสบายแล้ว ก่อนเสีย คุณตาฝากกล่องนี้ให้น้ำพลอยด้วยค่ะ

เรื่องของน้ำพลอยตอนอยู่ญี่ปุ่นทุกคนรับทราบตลอดนะคะ อาจารย์เป็นคนบอก คนที่บ้านก็เป็นห่วง
อยู่ห่าง ๆ รอให้น้ำพลอยกลับมาแน่ละ

ไพลินยื่นกล่องไม้ขนาดบรรจุหนังสือได้หนึ่งเล่มให้แหวนพลอย แหวนพลอยรับมาพร้อมกับความรู้สึกที่
ประดังเข้ามาในหัวของเธอ เสียใจ รู้สึกผิด ตกใจ เสียตาย และอื่น ๆ อีกมากมาย แต่เธอไม่ได้กล่าวอะไรออกไป
ใบหน้ายังคงสงบนิ่งเสมอ

จนกระทั่งปีนี้เข้าสู่ปีที่เก้าของการเปิดร้านแล้ว ไพลินยังคงมาเป็นลูกค้าประจำเสมอ ส่วนคนที่เหลือใน
ครอบครัวไม่เคยมีใครมาเธอเลยสักครั้ง เธอเองก็ไม่เคยไปหาพวกเขาเหมือนกัน ถ้าถามว่าอยากเจอไหม แหวน
พลอยเองก็ตอบไม่ได้ ไม่ใช่ว่าไม่อยากเจอ แต่เป็นไม่กล้าเผชิญหน้าตรง ๆ มากกว่า ตลอดสิบกว่าปีที่ผ่านมา
ไม่ใช่เธอจะไม่เคยรู้สึกผิด แต่สำหรับเธอแล้วเมื่อเดินหน้ามาจะไม่ถอยหลังกลับไปเด็ดขาด เธอเคยถามตัวเอง
เหมือนกันว่าทำเช่นนี้ถูกไหม แต่ตัวเองก็ไม่เคยมีคำตอบสำหรับคำถามนี้

เมื่อแรกเปิดร้านแห่งนี้ก็เชื่อว่าจะมีลูกค้ามากมายนัก หลายคนไม่เข้าใจว่าทำไมแพง ทำไมอย่างนั้น
อย่างนี้ แต่ทุกสิ่งทุกอย่างมีต้นทุนของมันเสมอ จะว่าแพงก็ไม่ถูกนัก หากมองย้อนกลับไปถึงขั้นตอน ความ
พิถีพิถันของการชงชา หรือแม้กระทั่งคุณภาพชาที่เธอใช้ ไหนจะค่าเช่าร้านอีก สิ่งที่เธอขายเมื่อนับกำไรแล้วก็
ไม่ได้มากมายอะไรเลย แต่อย่างไรก็ตาม ห้าปีให้หลังมานี้ สภาพร้านของเธอดีขึ้นมาก อาจเป็นเพราะลูกค้า
ประทับใจในบรรยากาศหรือรสชาติ ความพิถีพิถันอะไรก็ตามที่ ร้านของเธอได้รับรางวัลจากองค์กรแห่งหนึ่ง ทั้ง
เธอยังกลายเป็นผู้นำเข้าชาชั้นดีจากญี่ปุ่น รายได้นับว่ามีกินไปจนตาย เธอซื้อบ้านได้หลังหนึ่ง และซื้อร้าน
แห่งนี้ได้

ไพลินที่นั่งอยู่ข้างหน้าชดโหยจิชะลาเต้ร้อนแทนทานอาหารตรงหน้า เมื่อแหวนพลอยไม่แตะ ไพลินก็ไม่
แตะเช่นกัน ไพลินดื่มชาพลางยกนาฬิกาขึ้นดู อีกสามสิบนาทีก็สิบเจ็ดนาฬิกาพอดี ร้านน้ำชาดินเผาของแหวน
พลอยนี้ปิดหกโมงเย็น ไพลินยังคงนั่งไปเรื่อย ๆ บางครั้งก็เอาโทรศัพท์ขึ้นมาเล่นเป็นระยะ ๆ

“ซาหมดแล้ว ขออีกแก้วค่ะ”

“ดื่มมาก ระวังไม่หลับ”

“แต่โฮจิบะเป็นชาคั่ว ปริมาณกาเฟอีนก็ลดลงนี่คะ”

“ถึงอย่างนั้นก็ดื่มมากไปอยู่ดี เย็นแล้วด้วย”

“เอาโฮจิบะเพียง ๆ ก็ได้ค่ะ เรื่องกาเฟอีนไม่เป็นไร แต่เรื่องน้ำตาลไม่ได้จริง ๆ” ไพลินร้องขอ เมื่อเห็น หลานสาวอยากดื่มจริง ๆ ก็ไปชงให้อีกแก้ว ไม่นานนักแหวนพลอยก็เดินออกมา แหวนพลอยนั่งกับไพลิน จนกระทั่งถึงเวลาปิดร้าน ออกจะนึกแปลกใจอยู่ไม่น้อยที่เหตุใดไพลินยังไม่มีท่าทีจะกลับบ้าน ปกติแล้วห้าโมง เย็นไพลินก็มักจะกลับ หรือนาน ๆ ครั้งถึงจะบอกว่าขอช่วยเก็บร้าน แต่ครั้งนี้ไม่ทำอะไรสักอย่าง ไม่กลับ ไม่เก็บ

เสียงประตูบานเลื่อนดังขึ้น

“ร้านปิดแล้วค่า ขอโทษด้วยนะคะ” แหวนพลอยรีบลุกเดินไปหาลูกค้าที่เข้ามาผิดเวลา แต่แล้วก็ต้องหยุดชะงัก

“ข้านั้น ทานหมดหรือยังละ ฉันเอามาใหม่ด้วย มาทานกันก่อน” ผู้เดินเข้ามาเป็นสตรีวัยชรา ผมสีดอกเลาปรากฏทั่วศีรษะ รอยย่นบนหน้าผากและหางตาบ่งบอกถึงการผ่านเวลามานาน แต่แวตกลับให้ความรู้สึก ว่านานกว่าร่างกายเสียอีก

“แม่” เป็นเพียงคำเดียวที่หลุดออกจากปากแหวนพลอย

“นี่เป็นเจ้าของร้านได้อย่างไร ไม่เชิญลูกค้าเข้าไปนั่ง” หญิงสูงวัยเอ็ดอย่างไม่จริงจัง แหวนพลอยทำได้แต่ยืนค้างอยู่อย่างนั้น น้ำตามากมายไหลมาราวกับบ่อแตก เธอถึงกับแข่งขาอ่อนทรุดตัวลงนั่งกับพื้น

“หิวแล้ว เร็วเข้า” หญิงชราแก้มลงมาประคองหล่อน ใบหน้าอาบไปด้วยน้ำตาเช่นเดียวกัน แต่น้ำที่ไหลจากตานั้นบ่งบอกถึงความปิติ ขณะที่น้ำตาของแหวนพลอยกลับผสมหลากหลายอารมณ์ ผ่านไปสักครู่หนึ่งเธอจึงรวบรวมสติขึ้นมาได้ เชิญให้หญิงสูงวัยไปนั่งยังเบาะที่ดีที่สุดในร้าน และไม่นานนักก็มีคนอื่นเข้าร้านมาทั้งหมดสี่คน เป็นแหวนเพชร สามีของเธอ น้องสาวของไพลิน และน้องชายของแหวนพลอยกับแหวนเพชร

“หนูยังกลัวเลยว่าจะมาไม่ทัน อุตส่าห์ถ่วงเวลาไว้เนี่ย” เสียงของไพลินดังขึ้นทำลายความเงียบลง

“เอ๊ะ นี่มันแก้วที่คุณยายฝากอาจารย์มาให้หน้าพลอยนี่” ไพลินยกแก้วที่ตัวเองถืออยู่ให้ทุกคนดู แหวนพลอยจึงได้เข้าใจในตอนที่ตัวเองที่บ้านตามข่าวเธอมาตลอด แม้ไม่เคยมาหา แต่ก็ยังฝากของมาให้ แก้วดินเผาใบนี้ แม้วดลลายจะดูธรรมดา แต่ก็ยังเป็นแก้วคุณภาพดีที่สุดในร้าน เมื่อสักครู่เธอบังเอิญหยิบมาใช้

“กลับบ้านเราเถอะพลอย” มารดาของแหวนพลอยพูดขึ้น แหวนพลอยยังไม่รู้จะกล่าวคำใดออกมา นอกจากพยักหน้าแรง ๆ พร้อมกับน้ำตาที่ไหลออกมาอีกรอบ

“หนูขอโทษ” แหวนพลอยกราบลงตักมารดา

“ขอโทษทำไม แก่ไม่ผิดหรอก เรื่องที่ผ่านมาก็ช่างมันเถอะนะ ทานอาหารดีกว่า” หญิงชราว่าพลางกอดปลอบลูกสาวตัวเอง

เป็นเวลากว่ายี่สิบปีที่ครอบครัวจะได้กลับมาทานอาหารพร้อมหน้าพร้อมตากันอีกครั้ง คนที่รอคอยเวลานี้ที่สุดก็คงไม่พ้นหญิงชราผู้เป็นมารดาของแหวนพลอย เธอรอแล้วรอเล่า รอทุกคืนวันที่จะได้พบหน้าลูกอีกครั้ง แม้จะรู้ว่าลูกอยู่แค่เอื้อมแค่นี้ เธอก็ยังไม่กล้าไปพบอยู่ดี จนกระทั่งไพลินผู้เปื้อนหน้าความอยากแต่ไม่กล้าของคุณยายจัดการให้แม่ลูกได้กลับมาพบกันอีกครั้ง

รีบพบหน้ากันก่อนจะไม่ได้พบเถอะคะคุณยาย

นี่แข่งยายเธอ

เปล่า แต่พูดจริง หนูเห็นมีตั้งหลายคนที่ยากทำอะไรแต่ไม่กล้าทำ สุดท้ายก็หายไปแล้ว ไม่อยากเห็นคุณน้ากับคุณยายเป็นแบบนี้ เราต้องกล้าที่จะเผชิญหน้ากับอดีตสิคะ ถึงเวลานั้นก็คงวางอดีตได้เองแหละ เชื้อหนู

ทำตัวเป็นคนแก่

แม้ไพลินจะโดนว่าว่าเป็นคนแก่ แต่ก็ไม่ได้สนใจ ขอเพียงแค่ให้ทั้งสองได้กลับมาเจอกัน เปิดใจคุยกันก่อนที่มันจะสายเกินไปก็พอแล้ว

ไพลินมองโฮจิชะร้อนในแก้วดินเผาตัวเอง พร้อมกับแลมองไปยังแก้วดินเผาบรรจุชาร้อนหอมหวานของคนอื่น กาเพื่อนในแก้วดินเผา ถึงจะขมไปนิด แต่ก็หอมสดชื่น กับภาพความสุขของคนตรงหน้านี่มันดีจริง ๆ

และบรรยากาศครอบครัวที่แห้งเหือดมานานนับยี่สิบปีจะได้กลับมาเป็นครอบครัวที่อบอุ่นอีกครั้ง

ซานมໄໝຸກແຫ່ງກອບຄລາ

“มาช้าจังเลย” แพรวต่อว่าพราวและเพลินผู้เป็นเพื่อนอย่างไม่จริงจังนัก

“มาช้ายังดีกว่าไม่มา” พราวว่า

“หยุดร้องเพลง” เพลินรีบบอกแพรวก่อนที่เจ้าตัวจะร้องขึ้นมาเป็นทำนองเพลงเหลวไหลของมอส ปฏิภาณแบบที่ชอบทำ

ทั้งสามนัดพบกันในร้านซานมໄໝຸກชื่อดังซึ่งตั้งอยู่ในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร บรรยากาศห้างสรรพสินค้าช่วงบ่ายของวันอังคารชวนน่าแปลกใจ วันทำงานแท้ ๆ แต่คนพลุกพล่านราวกับ หนอนยั่วเย้ย บรรยากาศเช่นนี้มีสาเหตุมาจากการจัดงานขึ้นบนสุดของห้างสรรพสินค้าซึ่งเป็นงานขายต้นไม้ และขายอาหารไทยสี่ภาค มีสินค้าไอทีอุปมาขายด้วย บรรดาลูกค้ามีอายุตั้งแต่เด็กยันสูงอายุ บางคนก็พาบิดา มารดามาจับจ่ายใช้สอย บางคนก็ลากเพื่อนมาด้วย บางคนก็มาเป็นคู่ และบางคนก็มาคนเดียว ที่สะดุดตา แพรวที่สุดคือคุณยายอายุเจ็ดสิบ อุตส่าห์ลากสังขารมาซื้อปิ้งคนเดียวยังสถานที่แห่งนี้ หัวของพระรุงพระรัง มากมายราวกับจะย้ายบ้าน

เป็นยายบ้าหอบฟาง แพรวคิด ก่อนสติสตั้งจะถูกดึงกลับมาด้วยคำถามของเพื่อน

“สั่งยัง” พราวถาม

“ยัง รออยู่” แพรวตอบ

ทั้งสามพากันไปสั่งยังเคาน์เตอร์ของร้าน

“ซานมໄໝຸກหนึ่งแก้วคะ

ซานมໄໝຸກด้วยคะ

ซานมໄໝຸກเหมือนกันคะ” ทั้งสามพากันหัวเราะที่สั่งเหมือนกันทั้งหมด ทำให้พนักงานรับออเดอร์ หัวเราะตามไปด้วย

“สรุปซานมໄໝຸກหวานปกติ 3 แก้ว นะครับ ทั้งหมดหนึ่งร้อยห้าสิบบาท เสร็จแล้วเชิญรับสินค้า ทางด้านนั้นได้เลยครับ ขอขอบคุณครับ”

เมื่อรับสินค้าเรียบร้อยแล้ว สามสาวก็พากันไปนั่งยังโต๊ะบริเวณหลบมุมหลังต้นไม้ประดับ เพิ่มความเงิบและความเป็นส่วนตัวให้ แพรวมองนาฬิกาที่ข้อมือ เพลินหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเล่น และพราก็นั่งคุยหาของในกระเป๋าสะพายตนเอง ต่างไม่มีใครพูดจากันแม้สักนิดเดียว จนกระทั่งแพรวเป็นผู้ทำลายความเงิบขึ้นมา

“ไม่กินหรอ เดียวก็ละลายหมด” แพรวบอก ทั้งสองจึงได้ละลายจากกิจกรรมของตนกลับมาอยู่ยงวงสนทนา

“เดี๋ยวพวกเธอก็ไปกันแล้ว” แพรวพูดด้วยน้ำเสียงกึ่งอน

“ไม่เอาน่า แกก็ตามมาได้” พราวตอบ

“ไม่ไปหรอก ตัวแพง”

“เรื่องมากจัง จังก็รอพวกฉันกลับมา” พราวว่า

ทั้งสามคนเป็นเพื่อนที่เรียนมาด้วยกันตั้งแต่สมัยมัธยมต้น ความสนิทสนมกันจึงเริ่มมาตั้งแต่เมื่อเข้าโรงเรียน พราว แพรวและเพลินมาจากกันคนละโรงเรียน นอกจากได้มาเรียนในโรงเรียนเดียวกันแล้ว ทั้งสามยังอยู่ห้องเดียวกันอีกด้วย เวลานั้นก็นั่งติดกัน จะไปไหน ทำอะไรก็มักไปกันเป็นกลุ่มสามคน เพลินมักจะเป็นคนกลางระหว่างเพื่อนทั้งสอง เมื่อทะเลาะกัน พราวก็จะไปหาเพลิน แพรวก็ไปหาเพลินเช่นกัน ทำให้เพลินต้องเป็นคนไกลเกลียดคิดความเป็นต้นว่า ใครแย่งสีไม้ใครไป ใครใช้แล้วเก็บไม่เรียบร้อย หรือแม้กระทั่งปากกาทั้งสองด้ามเป็นของใคร เพราะใช้เหมือนกันปะ ทั้งอีกหลายหลายปัญหาเล็ก ๆ แต่สารพัดเรื่อง ดังนั้นเพลินจะเป็นคนที่ยื่นมือเข้าช่วยให้ทั้งสองคืนดีกัน แน่نونว่าทั้งสองไม่เคยทะเลาะกับเพลินเลยสักครั้งเดียว เพราะเพลินเป็นพวกไม่ชอบมีเรื่องกับใคร และไม่ชอบบงอด้วยถ้าตัวเองไม่ได้ผิด พราวและแพรวที่ชอบให้คนอื่นมาง้อจึงต้องประพฤติตัวดีเป็นพิเศษเมื่ออยู่กับเพลิน เพราะหากขาดเพื่อนคนนี้ไป โลกใบเล็กที่แสนวุ่นวายคงโกลาหลเป็นร้อยเท่าพันเท่า

แม้กระทั่งย้ายโรงเรียนตอนมัธยมปลาย ทั้งสามก็ย้ายไปด้วยกัน อยู่สายเดียวกัน ห้องเดียวกันตั้งแต่มัธยมศึกษาปีที่สี่ถึงมัธยมศึกษาปีที่หก รวากับสวรรค์จัดแจงให้ทั้งสามต้องเจอหน้ากันเป็นเวลาตลอดหกปี ความสัมพันธ์และสายใยระหว่างคนทั้งสามก็แน่นแฟ้นขึ้นตามระยะเวลา จนกระทั่งสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมปลาย ก็ถึงเวลาที่ทั้งสามจะต้องแยกจากกัน แพรวนั้นได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งที่ติดกับศูนย์การค้า

ขนาดใหญ่ใจกลางกรุง ส่วนพราวและเพลินได้รับทุนการศึกษาไปเรียนต่อยังต่างประเทศ โดยพราวไปอยู่สเปน ส่วนเพลินไปอยู่อิตาลี ฟุ่งนี้ก็จะในวันเดินทางของทั้งสอง ดังนั้นในวันนี้จึงได้นัดกันออกมาเจอกันเป็นครั้งสุดท้ายก่อนลาจาก

“เดี๋ยวก็กลับแล้ว” เพลินปลอบ

“ใช่ ๆ ไปไม่นานหรอก” พราวเสริม พร้อมกับตบเบาเพื่อนเบา ๆ

“ใครจะรู้ว่าจากแล้วจะได้เจออีกเมื่อไหร่ พวกแกอยู่ใกล้กันมากกว่าฉันอีก” แพรวว่า

นับตั้งแต่วันที่เพื่อนจะต้องจากไป แพรวก็ร้องไห้อย่างหนัก เศร้าไปเป็นสัปดาห์ ซึมไปหลายอาทิตย์ แม้จะพยายามทำตัวว่าเจ๋งแต่ทุกคนรอบตัวก็สัมผัสได้ว่าเธอพูดน้อยลง มักจมอยู่แต่กับความคิดของตนเอง หญิงสาวมีอาการเช่นนี้เรื่อยมาเป็นเวลาหลายเดือน พยายามทำใจกับการจากลา ทั้ง ๆ ที่รู้ว่ายังไงสักวันทุกคนก็ต้องแยกจาก ต่างคนต่างมีเส้นทางเดินเป็นของตัวเอง แต่เธอก็ยังรับกับการจากลาไม่ได้อยู่ดี แม้อายุเพียงแค่สิบแปด ไม่ใช่พวกคนแก่อายุแปดสิบก็ตาม

แพรวฟังเพลงเศร้า เพลงอกหักแทบจะตลอดเวลา มีหน้าซำยังมีอาการอื่นไปกับเพลงอีกด้วย ทั้ง ๆ ที่ในยุคสมัยนี้การจากลาแบบมีชีวิตอยู่ไม่ใช่เรื่องน่ากลัวหรือสิ้นหวังอย่างในอดีต สมัยนี้มีเทคโนโลยีต่าง ๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นไลน์ เฟซบุ๊ก หรืออินสตาแกรมที่ไว้ใช้ติดต่อสื่อสาร ทั้งเห็นข้อความ เห็นหน้า ได้ยินเสียง ไม่มีอะไรน่ากลัวเลยสักนิด

หรือบางที ในส่วนลึก เธออาจจะกลัวการถูกลืม...

“เฮาน่าแพรว มาดื่มให้ซานมไซ่มุกเป็นพยานกัน” เพลินว่า

“พยานอะไร พยานรักหรือ” พราวพยายามสร้างความขบขัน

“พยานรักกับผีนะสิ บ้า ก็เป็นพยานไม่ว่ายังไงเราก็ต้องกลับมาเจอกัน มาดื่มชาไซ่มุกด้วยกันอีกที่ร้านนี้...ถ้าร้านไม่ปิดไปก่อนนะ หรือถ้าร้านปิดละก็ร้านอื่นก็ยังมี” เพลินว่า

เมื่อนั้นสีหน้าของแพรวจึงดีขึ้นมานิดหนึ่ง หญิงสาวยิ้มออกมาได้ จากนั้นทั้งสามก็หยิบแก้วชนขึ้นชนกัน

“ดื่มเหล้าร่วมสาบานมันไม่ดี ดื่มซานมไซ่มุกดีกว่า” พราวพูดอย่างติดตลก

“แต่ตี๋มขานมไข่มุกมากก็ไม่ตื่นะ โรคอ้วนจะถามหา” แพรวตอบ

“ก็ตี๋มวันละแก้วพอสิ” เฟลินตอบ

แพรวเคยได้ยินมามากว่ามีเจ๊ก็ต้องมีจ๊าก มีพบก็ต้องมีพลัดพราก แต่เมื่อถึงเวลาที่ต้องบอกลากันจริง ๆ แล้วเธอกลับไม่สามารถทำได้ ไม่ว่าจะจากเป็นหรือจากตาย ทุกการจากลาแม้กับคนรู้จัก โดยเฉพาะคนสนิท หรือญาติสนิทเสีย หญิงสาวมักร้องไห้หน้าตาเป็นเฝาคู่ทุกครั้ง หรือแม้แต่ในละคร ในซีรีส์ ในภาพยนตร์ใด ๆ ก็ตาม หากมีตัวละครที่ต้องตาย หรือต้องลาจากกันในตอนจบหญิงสาวมักมีอาการรับไม่ได้กับสิ่งที่เกิดขึ้น บ่อยครั้งจึงระบายโดยการเขียนนิยายให้ตัวละครอยู่ด้วยกัน ร่วมงานกันเหมือนเดิม พบกันเหมือนวันทำงานวันเรียนปกติ ไม่ใช่เหมือนรางวัลไฟที่ต่างมาจากคนละที่ มาพบกันในชั่วเวลาหนึ่ง แล้วก็ต้องแยกจากกัน ถ้ารางวัลไม่นานกันก็แยกออกห่างไปเรื่อย ๆ โดยเฉพาะในซีรีส์สัญชาติจีน ตัวละครในยุคทงหมักได้ร่วมชะตากรรมด้วยกัน แต่เมื่อจบเรื่องแล้วก็ต้องแยกจาก ไปตามวิถีของคน และประโยคสุดฮิตของชาวยุคทงหมักจะพูดว่า ยุทธภพกว้างใหญ่ หากมีวาสนา คงได้พบกันอีก แต่ใครจะไปรู้ว่าเราจะมีวาสนาต่อกันหรือไม่ เกิดเพื่อนแยกย้ายกันไปแล้ว ไม่ได้เจอกันอีก เป็นต้นว่าไม่ได้กลับมาเมืองไทย ทำงานหรือมีครอบครัวที่นู่นเลย หรือว่ากลับมาแล้วแต่ไม่มีโอกาสได้พบเจอสักที แบบนี้เธอจะทำอย่างไร การที่เพื่อนบอกว่าอยากเจอมากก็ตามไปหา การแก้ไขปัญหาแบบนี้ มันก็ใช้ได้อยู่หรอกนะ แต่จะมีโอกาส วันหรือเวลาที่ลงตัวหรือเปล่าก็ไม่มีความทราบ แต่แพรวเชื่อว่า ถ้าอยากเจอมาก ก็ต้องได้เจอ แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่สามารถกำจัดความเศร้าที่ออกได้อยู่แต่ อยากรู้ก็ตามเธอและทุกคนเชื่อว่าเวลาจะเป็นเครื่องเยียวยาจิตใจให้เอง

เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว แพรว เฟลินและพราวได้ทำกิจกรรมเล็ก ๆ ที่ห้างสรรพสินค้าแห่งนี้จัดขึ้น นั่นคือการเขียนโปสการ์ดโดยไม่ลงชื่อ แน่แน่นอนว่าแพรวผู้มีปัญหาใจอยู่ต้องเขียนถึงเพื่อนทั้งสองอย่างแน่นอน เนื้อหาที่คงไม่พ้นการตัดพ้อโชคชะตา และการแสดงความหวังว่าในสักวันโลกจะเหวี่ยงให้ทั้งสามคนได้กลับมาเจอกันอีกครั้ง แม้จะเป็นเพียงเสี้ยววินาทีก็ตาม

“เวอร์เซียว”

“เหมือนคนอกหักเลยแพรว”

เพื่อนสาวทั้งสองของแพรวบอกเช่นนี้ ถึงแม้จะไม่ได้ลงชื่อ แต่เพื่อนก็รู้ที่อยู่ดีว่าสำนวนการเขียนแบบนี้คือสำนวนของแพรว ลายมือแบบนี้คือลายมือของแพรว และเนื้อหาบ่งบอกตัวตนชัดอีก พราวและเฟลินได้แต่

มองตากันปริบ ๆ ไม่รู้จะปลอบใจเพื่อนคนนี้อย่างไรดี เลยได้แต่หวังว่าเมื่อเวลาผ่านไปแพรวจะหายจากอาการ
อกหัก ทั้ง ๆ ที่ไม่มีแฟนแบบนี้

“พรุ้งนี่มาส่งนะ” พรวบอกแพรว แพรวพยักหน้า

“มาส่งฉันด้วย” เพลินรีบบอก

“รู้แล้วน่า ไปส่งทั้งสองเลย จะอยู่สนามบินทั้งวันเลย” แพรวบอก เนื่องจากสองสาวเดินทางกันคนละ
ช่วงเวลา

“แล้วฉันจะอยู่เช่นไร ถ้าขาดขวัญใจ ยามเมื่อไกลห่างกัน” แพรวร้องออกมาเป็นเพลงคนละภพ ซึ่งเป็น
เพลงประกอบละครเวทีเรื่องทวิภพ ขับร้องโดยกัปตัน ภูธเนศ

“เศร้าปลอมนี้หว่า ร้องเพลงด้วย” เพลินขำ

“บ้า เศร้าจริงยะ” แพรวตอบ

ทั้งสามสนทนารวมถึงปลอบใจแพรวอีกสักพักจึงได้เดินออกจากร้านชานมไข่มุก ร่ำลากันเป็นที่
เรียบร้อยก็ถึงเวลาแยกย้ายกันกลับบ้าน เพลินกลับรถเมล์ พรวกลับรถไฟฟ้ามหานคร ส่วนเพลินกลับรถไฟฟ้า
บีทีเอส ทั้งสามเดินกลับพร้อมกับชานมไข่มุกแก้วเปล่า แต่เต็มไปด้วยความทรงจำ

“ห้ามลืมฉันนะ” แพรวบอกกับเพื่อนทั้งสองโดยมีน้ำตาคลอหน่วย

“ไม่ลืม ๆ ไม่ร้องนะเดี๋ยวน้อย” พรวแซว

“ลืมก็แยแล้ว จะทักหาทุกวันเลยโอเคไหม” เพลินถาม

แพรวทำได้เพียงพยักหน้าแรง ๆ

ในใจก็หวังว่า สักวันโลกจะเหวี่ยงให้เราได้กลับมาเจอกันอีกครั้ง

แต่ใครจะรู้ว่าวันรุ่งขึ้นทั้งพรวและเพลินไม่ได้เดินทาง ส่วนแพรวก็ไม่ได้ไปส่งเพื่อนทั้งสองเช่นกัน

“ยายแพรวแกไม่ยอมมาให้พวกฉันไปเลยวางยาพวกฉันเหอไร” พรวกล่าวหาแพรวแบบไม่จริงจังขณะ
วีดิโอคอลคุยกับแพรวและเพลิน

“จะบ้าหรือ ฉันไม่ลงทุนขนาดวางยาตัวเองด้วยหรอก” แพรวว่า

“ไม่เป็นไร ชื่อตัวใหม่ก็ได้ แต่เสียดายตั้งค์” เพลินว่า

ฉากหลังของทั้งสามคือห้องพักรักษาผู้ป่วยซึ่งอยู่ในโรงพยาบาลเดียวกัน แต่คนละห้อง ข้าง ๆ ทั้งสามมีถุงน้ำเกลือห้อยอยู่

“ซานมแน่” แพรวว่า

“คงจั้น สงสัยร้านนี้เจ็งกะบึงก่อนเรากลับมากินแน่” พราวว่า

“เฮอ แ่ชะมัด” เพลินบ่น

เป็นเพราะซานมไม่มุกที่ทั้งสามได้รับประทานเข้าไป ออกฤทธิ์อย่างหนักทั้งคืนจนทางบ้านของทั้งสามคนต้องห้ามไปส่งโรงพยาบาลกลางดึก

“แกไม่รู้หรือว่ามันเสีย” พราวถามทั้งสอง

“ถ้ารู้จะกินหรือ” ทั้งสองตอบพร้อมกัน ในรูปแบบประโยคเดียวกัน

และทั้งห้องก็มีแต่เสียงหัวเราะของสามสาวผู้โชคร้ายที่หน้าซีดเป็นไก่อุ้ม

มิตรภาพบนถนนแห่งหนึ่งในกรุงนิวเดลี

“คุณมาเที่ยวคนเดียวหรือ” ชายไทยแปลกหน้าวัยประมาณสามสิบ หล่อ สูง บุคลิกดี ผู้ที่กำลังทักทายฉันที่กำลังจิบมาซาล่าจายยังร้านแห่งหนึ่งในกรุงนิวเดลี

ใครวะ ฉันดูทานในใจ

มิตร เอ้ย มีจฉาซีฟหรือ เอ๊ะ อ้อ จริงด้วย คนนั้นในกลุ่มทัวร์นี่ สุดท้ายฉันก็ได้คำตอบจากภาพในหัวของฉัน เขาคือผู้ชายที่ร่วมทัวร์แดนภารตะครั้งนี้ด้วย และเหมือนจะมาคนเดียวเช่นเดียวกับฉัน

“ใช่ค่ะ คุณก็เหมือนกันหรือ” ฉันถามกลับตามมารยาทที่ผสมความอยากรู้อยากเห็นเข้าไปอีกเล็กน้อย

“ครับ ผมนั่งเล่นอยู่ในล็อบบี้โรงแรม เห็นคุณเดินออกมา เลยวิ่งตามมาด้วย” เขาเล่า

สตออล์กเกอร์นี่หรือ ฉันคิด

“คุณออกมาคนเดียวในเวลาเย็น มันอันตราย อีกอย่างผมว่างมากพอดี” เขาตอบเหมือนรู้ทันความคิด

ฉันไม่ตอบว่าอะไรต่อ เพียงแต่พยักหน้าเล็กน้อย ก่อนจะยกขาในมือขึ้นจิบต่อไป ฉันยืนฟังกับป้ายโฆษณาที่ติดกับร้านขายชา ไม่ได้มองหน้าเขาหรือ ฉันมองออกไปยังถนนกว้างใหญ่แต่ดูคับแคบ มีผู้คนแปลกหน้ามากมายเดินสวนทางกันไปมา ผู้หญิงอินเดียใส่紗หรือสีสดชวนให้ดูสดชื่นมีชีวิตชีวา ไหนจะรถที่ขับผ่านไปมา รวมถึงตุ๊กตุ๊กอินเดียสีเขียวลีลึง แท็กซี่และรถราอื่น ๆ ที่ขยับเคลื่อนตัวได้ที่ละน้อย ทั้งยังมีเสียงดังจากแตรรถตลอดเวลา เสียงที่ชวนให้ปวดหัวอย่างมากถ้าหากดังอยู่ในประเทศไทย โสตประสาทของฉันคงต้องกรี๊ดร้องเป็นแน่ แต่ทว่าเมื่อมาอยู่ที่อินเดียแห่งนี้ เสียงมันกลับฟังดูรื่นหู เข้ากับบรรยากาศ ไม่ได้รู้สึกระคายหูแต่อย่างใด นอกจากนี้แล้วบนท้องถนนแห่งนี้ยังมีฝูงวัวจำนวนหนึ่งเดินข้ามถนนด้วยทำให้บรรดารถราทั้งหลายต้องหยุดรอจนกว่ามันจะข้ามไปสำเร็จ เสียงแตรดังระงมจนฉันกลัวว่าหากเป็นม้าหรือช้างมันคงจะตกใจจนเตลิดไปก็ได้ หรือไม่มันก็อาจจะชินกับท้องถนนที่นี้แล้วก็เป็นได้ น่าเสียดายที่ฉันไม่ได้หยิบกล้องถ่ายรูปมาด้วยเพราะชี้เก๊ยกแบกพอดีว่าตอนนั่งรถกลับโรงแรมเห็นร้านชาที่พอดี จึงได้หาโอกาสออกมาเปิดหูเปิดตาคนเดียว...แต่ก็ไม่ใช่ว่าคนเดียวนี่นะ เขาก็ยืนอยู่ตรงนี้ด้วย

“คุณเคยมาอินเดียหรือเปล่า” เขาถามอย่างต้องการจะชวนสนทนา

“ครั้งนี้ครั้งที่ห้าค่ะ” ฉันตอบแบบอยากอวดว่ามีทั้งเวลา มีทั้งเงิน

“ผมครั้งที่หก”

ซิงกันหรือเนี่ย ฉันคิดในใจ ทั้ง ๆ ที่ฉันเป็นคนตั้งใจให้อวดเขาก่อน

“อะไรที่ทำให้คุณหลงรักคนเดียวล่ะ” เขาทำให้ฉันรู้สึกเหมือนโดนสัมภาษณ์ทัศนคติก่อนรับเข้าทำงาน หรือมหาวิทยาลัยเลย

“แล้วคุณล่ะคะ” ฉันตั้งใจถามกลับ

“คุณยังไม่ตอบผมเลย” เขาว่าแบบนี้

“อ้อ สีสัน เพลง สำหรับ แล้วก็ซามิ่งคะ” ฉันก็ว่าไปแบบนี้แหละ ทำไมถึงชอบยังไม่รู้เลย อาจจะเป็นเพราะเคยอ่านนิยายที่มีฉากหลังเป็นอินเดียละมั้ง หรือไม่ก็ความโบราณของสถานที่ ประวัติความเป็นมา อารยธรรมและอะไรอีกมากมาย แต่ไม่ได้ตอบออกไป เพราะนึกไม่ออกจริง ๆ

“ผมชอบสิกขิม” เขาตอบมาแบบนี้ แต่ว่าที่เขาอยู่นอนอยู่นั้นมันนิวเดลีนะ ไม่ใช่สิกขิม

“สิกขิมเป็นที่แรกที่ผมไป ทำให้ผมตกหลุมรักอินเดีย ซาอ์รอย บรรรยาภาคคี” เขาขยายความในสิ่งที่ฉันกำลังสงสัย

“ครั้งแรกของฉันคือที่อัคราคะ ไปแล้วไปอีก” ฉันบอกของฉันบ้าง

“ชอบที่ซมาฮาลหรือ” เขาถาม และฉันก็พยักหน้าแทนคำตอบ

“หินอ่อนยามกระทบแสงแดด สวยดี ระเบียบระยับ” ฉันอธิบาย

พูดถึงที่ซมาฮาลก็ว่าไป ครั้งแรกฉันมาที่ป่าที่เลี้ยงดูฉันมาเหมือนลูกแท้ ๆ แกมาได้กับฉันเพียงแค่สองครั้งก็จากไป มะเร็งนะ ร้ายมากเลยทีเดียวนะ พรากความฝันที่จะเที่ยวให้ทั่วอินเดียของผู้หญิงคนหนึ่งไป และมันก็เป็นหน้าที่ของฉันที่จะเป็นหลานกตัญญูมาใช้ชีวิตให้ดีแทนป่า และที่สำคัญคือมาเที่ยวอินเดียแบบที่ป่าต้องการยามมีชีวิตอยู่ด้วย แต่ไม่ว่าจะมาก็ครั้ง ๆ ทั้งมาเองหรือมาทัวร์ ฉันก็ต้องไปที่ซมาฮาลอยู่ดี คุณป่าบอกว่าเคยมาครั้งแรกกับแฟน แต่ดันเลิกกันไป ออกหัก ซ้ำรัก และไม่คิดจะมีความรักครั้งใหม่อีก

อันที่จริง แฟนที่ว่าก็คือสามีคุณป้านั่นแหละ คนที่เคยเป็นลุงของฉัน แต่ว่าทำไมถึงเลิกกันฉันก็ไม่รู้ ไม่กล้าถามหรอก เรื่องมันผ่านไปนานมาก แต่ในใจป่าก็ยังมีแต่ลุงเท่านั้น ฉันมักเห็นคุณป้าหยิบรูปลุงมาดูบ่อย ๆ

แม้ในห้องนอนเองก็มีกรอบรูปในงานแต่งงานตั้งอยู่ ฉันเข้าไปที่ไรบาก็คว่ำลงทุกที แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็เห็นทัน อยู่ดี ไม่มีอะไรจะพันสายตาแมวเหมียว ๆ กับจุมูกหมาอย่างฉันไปได้แน่นอน

“ผมคิดว่าผมเจอคุณตอนคุณมาทัวร์เมื่อปีที่แล้วนะ พาราณสี” เขาตั้งสติสตั้งฉันกลับมาจากความนึกคิด

“เอ๊ะ งั้นเธอ ไซค์ะ ปีที่แล้วฉันมาทัวร์พาราณสี พุทธคยา สังเวชนียสถาน” ฉันรำลึกถึงการเดินทางครั้งที่แล้ว

“คุณก็มาด้วยเธอ ไม่เห็นจำได้เลย” ฉันถามกลับ

“คุณมาคนเดียว ไม่ค่อยสูงส่งกับใคร จะไปจำได้ได้อย่างไร” เขาว่าฉัน อันที่จริงฉันจำหน้าคนเก่งมากเลย แต่เสียอย่างเดียวคือไม่ชอบมองหน้าใคร นั่นคงเป็นเหตุผลที่ทำให้ฉันจำเขาไม่ได้

เสียงแก้วกระทบพื้นแตกเพลิงดังขึ้นอยู่ใกล้หูของฉัน ฉันหันไปมองตามเสียงนั้น

“ปาแก้วนะ คุณรู้ใช่ไหมว่าทำไม” เขาถามฉัน ไม่รู้ว่าต้องการจะลองภูมิหรืออยากอธิบายให้ฟังกันแน่ แต่ไม่ว่าจะอย่างไร โชคก็เป็นของเขา เพราะฉันไม่รู้ จึงได้แต่ส่ายหน้า มันท่าตลกจริงเชียวที่เห็นเขาทำหน้าเหลอ หลาประมาณว่า แค่นี้ทำไมไม่รู้ มาอินเดียตั้งหลายรอบแล้วยังไม่รู้อีกเธอ

“เพื่อให้คนมีรายได้จากการทำแก้วใบใหม่ยังงี้ละ เขาเลยต้องปาทิ้ง ไม่ใช่ซ้ำ” เขาอธิบาย ฉันพยักหน้า แสดงความเข้าใจ แต่ไม่ได้พูดว่าอะไรต่อ

“ครั้งแรกผมไปสิกขิม ครั้งที่สองผมไปเดลี ชัยปุระ ครั้งที่สามไปแคชเมียร์ ครั้งที่สี่ลงใต้ไปทมิฬนาฑู ครั้งที่ห้าก็ไปพาราณสีเหมือนคุณ และครั้งที่หกนี่ก็กลับมาเดลีอีกครั้ง” เขาเล่า

“ส่วนฉัน ครั้งแรกที่เดลี อัครา ครั้งที่สองไปปัญจาบ ครั้งที่สามไปเจนไน ครั้งที่สี่ก็พาราณสี และก็ครั้งนี้แบบที่คุณรู้ที่อยู่” ฉันเล่าประวัติการเดินทางของฉันบ้าง

ถ้าถามว่าชอบทริปไหนที่สุดละก็เป็นครั้งแรคนั้นแหละ เพราะเป็นที่ที่ไปทัชมาฮาล ความงาม ความยิ่งใหญ่ของสถานที่แห่งนั้นช่างยากแก่การบรรยายเหลือเกิน เป็นที่ที่ไปแล้วจะสัมผัสได้ถึงอานุภาพความรักอย่างมหาศาล ดูเอาเถอะ แม้พระนางมুমตซ์ มาฮาลจะตายไปแล้ว แต่พระเจ้าซาร์หะซันก็ยังคงรำลึกถึงพระ

นาง ถึงกับสร้างอนุสรณ์สถานที่ใหญ่โตแห่งนี้ มีหน้าซำยังถึงขนาดสั่งให้ประหารผู้ออกแบบเพื่อไม่ให้เขาไปออกแบบสถานที่พิเศษแบบนี้ที่ไหนให้ใครอีก รักลึกล้ำเสียจริง

“ฉันเคยมาเที่ยวตอนมีไฮสปีดตีवलกับนวราตรีด้วย” ฉันบอกเขา

“ฉันมีเพื่อนเป็นคนอินเดียด้วยนะคะ ครั้งที่สองกับสามเขาพาฉันเที่ยวด้วยแหละ แต่เขาไม่กลับบ้านมาสองสามปีแล้ว ไปทำงานที่อเมริกาอะ ยายเพื่อนของฉันคนนี้เป็รียวมากจริง และสวยมากด้วย หน้าคม ตากลมโต ดั้งโคง ตานี้สวยมากเหมือนตาเนื้อทรายเลยคะ เป็นคนนิสัยดีด้วย แต่เป็รียวมาก แต่งตัวเก่งมาก ฉันรู้จักเธอตอนเรียนปริญญาโทด้วยกัน ตอนนั้นก็ยังคุยผ่านไลน์กันอยู่ แต่เสียตายเป็นได้เจอมานหลายปีแล้ว” ฉันนึกอยากเล่าเรื่องเพื่อนคนนี้ขึ้นมาจึงได้เล่าออกไปพร้อมกับบ่นคิดถึงเพื่อนที่ไม่ได้เจอกันมาหลายเดือน

“คุณก็ไปหาเขาที่อเมริกาสิ จะได้ถือโอกาสเที่ยวด้วยเลยเิง” เขาแนะนำฉัน ทำไมฉันจะไม่รู้ละว่าถ้าอยากเจอก็ไปอเมริกา แต่ตัวมันแพงเิงคะพ่อคุณ เทียวกินช้อบที่อินเดียได้ตั้งมากเลย

“ฉันต้องเก็บเงินให้มากกว่านี้ก่อน” ฉันบอกเขาไป พร้อมกับบยกขาขึ้นชดจนหมดถ้วย จากนั้นก็มองไปยังที่คนเขาปาแก้วอง ๆ กันอยู่ ฉันตัดสินใจเข็ยงแก้วทิ้งบ้าง ความรู้สึกแบบนี้มันดีมากเลย ได้ป่าของแตกแบบไม่ต้องเสียตายนเงิน เขาเองก็ชดจนหมดและทำตามฉันบ้าง ฉันผู้ชอบดื่มชามาก จึงตัดสินใจเดินไปสั่งอีกแก้ว

“อีกแก้ว ไม่กลัวท้องเสียหรือคุณ” เขาถามฉันอย่างฉงนสนเท่ห์

“ไม่คะ ฉันเป็นคนธาตุแข็ง ไม่ท้องเสียง่าย ๆ หรือ” ฉันว่า แต่ขณะที่จะยื่นเงินให้คนขาย เขากลับยื่นเงินถึงมือคนขายก่อนฉันอีก ฉันหันไปมองเขาแบบตั้งคำถาม

“ผมเล็ยง”

“จะจับฉันหรือ”

“อย่าหลงตัวเองสิ”

“เปล่าคะ ก็เคยมีผู้ชายตั้งมากมายพยายามจะเล็ยงอาหารฉัน แต่ฝันไปเถอะ ฉันเล็ยงตัวเองได้” ฉันเล่าพร้อมอวดความสวย ความฮือตที่มีอยู่ในตัวออกไปด้วย เขาเพียงแต่กลอกตามองบน

“ผมชื้อเพื่อนต่างหาก”

“อะไรนะ!” ฉันทง ซื่อเพื่อน เลี้ยงซาเนี่ยหรือ ยังไงกันเนี่ย

“ซื่อมิตรภาพไงคุณ ต่อจากนี้ไปเราก็จะได้เป็นเพื่อนกันแล้ว คุณมาอินเดียบ่อย ผมก็มาบ่อย เผื่อครั้งหน้าจะได้นัดกันไง”

“แล้วมันต่างจากจีบกันตรงไหน” ฉันทงยังมีความมั่นใจหน้าอยู่เต็มร้อย

“ต่างสิ ถ้าผมจีบคุณจะไม่พูดแบบนี้แน่นอน มิตรภาพไง คุณรู้จักคำนี้ไหมเนี่ย ดูจากการเปรียบเทียบเพื่อนของคุณกับเนื้อทราย ถ้าให้เดาคงจบบรรณคดีมา หรือถ้าไม่ได้จบบทก็คงชอบอ่านวรรณคดีแน่ ๆ แค่ว่า มิตรภาพก็น่าจะเข้าใจนะ” เขาว่าฉันทง ฉันทงจึงเบะปากใส่เขา

“ฉันทงเข้าใจแล้ว คุณมาอินเดียคนเดียวตลอด เลยอยากหาเพื่อนมาด้วยใช่ไหมล่ะ ตกลง” ฉันทงเดาเอา แต่ปรากฏว่าใช่จริง ๆ ด้วย เขาก็เป็นแค่คนเหงา ๆ ที่อยากมีเพื่อนมาเที่ยวอินเดียด้วย หาคนที่ชอบในสิ่ง ๆ เดียวกันมันยากมากเลยนะ โดยเฉพาะคนที่ไม่ได้ชอบอะไรแมส ๆ แบบคนอื่นเขา

ฉันทงเคยอยากมาเที่ยวอินเดียตั้งแต่เด็ก ๆ แต่ชวนเพื่อนคนไหน ๆ ก็ไม่มีใครยอมมาหรืออยากมากับฉันทง แม้สักคนเดียว บ้างก็ว่าสกปรก บ้างก็ว่ากลัวท้องเสีย บ้างก็ว่าไม่ชอบกลิ่น กลิ่นเครื่องเทศ ฉันทงยอมรับว่าแรงมากจริง ๆ ฉันทงเคยทานอาหารอินเดียแค่มือเดียว พอถอดเสื้อลงตะกร้าเพื่อจะซักเท่านั้นแหละ ฉันทงว่ามันมีกลิ่นเครื่องเทศออกมาด้วย แรงมาก แต่ถึงอย่างนั้นอินเดียก็มีหลายอย่างที่น่าสนใจ น่าดึงดูด ไม่ว่าจะเป็นผู้คน สีสัน สดใสของสำหรื อาหารที่มีกลิ่นเครื่องเทศฉุน ๆ มาซาล่าจายแสนอร่อย วัฒนธรรมกว่าพันปี อารยธรรมโบราณ มหาภารตะ รามายณะและอื่น ๆ อีกมากมาย นอกจากนี้เรื่องผีที่อินเดียยังน่าสนใจมาก โดยเฉพาะที่ที่เป็นเมืองโบราณที่พังลงเพราะสร้างทับเงาของสถานที่ศักดิ์สิทธิ์สักอย่าง ฉันทงไม่เคยไปเลย เพราะกลัวผี แต่อย่างน้อยก็ได้เพื่อนไปด้วยแล้ว ถึงเขาจะไม่อยากไป แต่ทริปหน้าฉันทงจะลากเขาไปด้วย ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม

“ดีเลยที่คุณเข้าใจ จันทงขอให้มาซาล่าจายแก้วนี้เป็นพยานมิตรภาพระหว่างเรา ต่อจากนี้ผมและคุณจะเป็นเพื่อนร่วมเดินทางที่ดีต่อกัน สาธุ” เขาว่าพร้อมกับชนแก้ว

“สาธุทำไม” ฉันทงถาม แต่เขาเพียงแค่นิ่งโหล่ คนอะไรประหลาดจริงเชียว แล้วฉันทงตกลงกับเขาไปได้ยังไงกัน ไม่กลัวเขาเป็นมิจฉาซีพลอยหรือ ตายละ ทำไม่ถึงไม่คิดหน้าคิดหลังก่อนนะ คนเราสมัยนี้ไว้วางใจได้ที่ไหนกัน แต่คงไม่เป็นไรหรอกมั้ง ลองเสี่ยงดูสักหน่อยจะเป็นไร จะเป็นมิตร หรือมิจฉาซีพลอยฉันทงก็เอาตัวรอดได้สบาย ๆ อยู่แล้ว เพราะไม่มีเงินให้ใครยืม ฮ่าฮ่าฮ่า

“หอมอบเซยมากเลยละ แล้วก็ไปยกกัด้วย” เขาว่า พร้อมกับจิบชาในแก้ว ฉันเองก็ทำตาม และ
มิตรภาพระหว่างเราที่ฉันอาจจะรีบร้อนไปหน่อยก็ดำเนินไปด้วยดี

ตอนนี้ก็ผ่านมาแล้วสามปีนับจากวันนั้น เขาก็ยังคงไปอินเดียเป็นเพื่อนฉันเสมอ ๆ ถนนสายมิตรภาพ(ที่
ไม่ใช่ถนนจริง ๆ) เส้นนี้คงจะได้ดำเนินไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

อบอวลในเอิร์ลเกรย์

ในร้านน้ำชาใหญ่ริมถนนตึกแต่งสไตล์ร็อคโคโค หูหრაฟู่ฟาดังการงานสร้าง มีผู้คนนั่งอยู่เต็มไปหมด ไม่มีโต๊ะใดว่างเลย กลิ่นหอมของชาอังกฤษลอยออกมาจากร้านเชิญให้ผู้ที่เดินผ่านไปผ่านมาเข้ามาลิ้มลอง รสเลิศจากชาฝรั่งเศสชั้นดี หนึ่งในนั้นคือวีรยาและสุวรรณรา

“แก ๆ ดูผู้ชายโต๊ะนั้นสิ หล่อเนอะ” วีรยาเอ่ยขณะยกเครื่องดื่มขึ้นจิบ สุวรรณรากำลังจะหันไปมองพอดี แต่วีรยาก็พูดแทรกขึ้นซะก่อน

“อย่าหันสิแก เดี่ยวเขารู้ ทำให้มันเนียน ๆ หน่อย”

สุวรรณร่าทำตามทีเพื่อนบอก ทำทีเป็นว่าทิวชู้ตจิ้งกั่มลงไปเก็บ ก่อนเงยหน้าขึ้นมองเพื่อพบกับฝ่ายนั้นที่จ้องมาทางนี้อยู่พอดี หญิงสาวจึงรีบหันหน้ากลับ

“กรี๊ด หล่อจัง ดาร์ก ทอล แอนด์ แอนด์ซั่ม สเปคชันเลยแก” วีรยาพูดอีก หญิงสาวมีท่าทางกระดึ๊กระด๊าอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน สุวรรณร่าแอบเบะปากเบา ๆ ก่อนจิบเครื่องดื่มตนบ้าง

“เขาต้องมองฉันแน่ ๆ เลยเมื่อกี้” วีรยาว่า

“กลิ่นของเขาก็หอมมากเหลือเกิน ไชยมาแต่จะจุกก็เลย” วีรยายังไม่หยุด

“ใจเย็น ๆ แก อย่าเวอร์” สุวรรณร่าบอกเพื่อน แต่ตัวเองก็ยอมรับเหมือนกันว่ากลิ่นหอมอันเป็นเอกลักษณ์ของเขาลอยไกลมาแต่จะจุกเธอเช่นกัน กลิ่นนั้นช่างยั่วยวนเหลือเกิน

“กลิ่นเอิร์ลเกรย์ของแม่หอมกว่าอะ” หญิงสาวก้มหน้าลงดมแก้วชาที่เต็มไปด้วยเอิร์ลเกรย์ แต่ทำไมใช่แก้วของหล่อนหรือ เป็นแก้วของมารดาหล่อนต่างหาก

“เดี๋ยวแม่ก็มาแล้ว” สุวรรณร่าว่า อันที่จริงแล้ว หญิงสาวทั้งสองมากับมารดา แต่ตอนนี้เธอเดินทางไปไหนแล้วก็ไม่ทราบ จำได้คร่าว ๆ ว่า แม่บอกว่าจะไปเข้าห้องน้ำ และจะเดินไปหาเพื่อนที่อยู่โต๊ะนู่น พร้อมกำชับเธอและวีรยาว่าอย่าลুকไปไหน ให้เฝ้าโต๊ะพร้อมกระเป๋ไว้ จนนานนี้ผ่านไปสิบนาทีแล้วแม่ก็ยังไม่มาทีท่าว่าจะกลับมาที่โต๊ะเลย สุวรรณร่าภาวนาในใจว่าขอให้แม่กลับมาไว ๆ ก่อนที่วีรยาจะลুকไปหาหนุ่มหล่อคนนั้น มีเช่นนั้นเป็นได้เคียดร้อนแน่

“เขามากับผู้หญิงนี้ แฟน मैं” สุวรรณราตั้งข้อสังเกต เพราะนอกจากชายหนุ่มแล้วยังมีหญิงสาวผิวขาว
หมดจด หน้าตาจิ้มลิ้มนั่งอยู่ด้วย

“ฉันว่าน้องสาวมากกว่า” วิรยาเถียง

เป็นเวลากว่ายี่สิบนาทีแล้วที่คุณแม่ไปเข้าห้องน้ำและเดินไปหาเพื่อนโต๊ะ ‘นู่น’ โต๊ะไหนสุวรรณราก็ไม่
ทราบเพราะร้านมีชั้นสองอีกด้วย แถมตอนแม่บอกสุวรรณราก็ไม่ได้ตั้งใจฟังเท่าไรหรอก มัวแต่สนใจเมนูตรงหน้า
มากกว่า นอกจากเครื่องดื่มแล้ว คุณแม่ยังสั่งขนมหวานเพื่อสุขภาพให้วิรยาและตัวเธอเองอีกด้วย ขนมนี้รส
เลิศเหลือเกิน กลิ่นของมันช่างหอมหวาน ปราศจากโซเดียมอย่างแน่นอน รสชาตินั้นก็สุดจะพรรณนา เพียงได้
ลิ้มรสครั้งแรกก็เทียบได้กับการได้ขึ้นสวรรค์ชั้นปรนิมมิตวสวัตตีเลยทีเดียว จะหาอะไรมาพรรณนาเปรียบเทียบ
ได้มากกว่านี้ก็คงไม่มีทาง ร้านเล่าให้ฟังว่าเป็นเมนูที่ทางร้านคิดค้นขึ้นเอง สำหรับรักษาสุขภาพโดยเฉพาะ ทาน
ได้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ย่นวัยชราเลยทีเดียว สองสาวหันกลับมาสนใจขนมที่อยู่ตรงหน้าอีกครั้ง

สุวรรณราหยิบขึ้นชิมทีละคำทีละคำจนขนมใกล้หมดจานอยู่แล้ว ทันใดนั้นเองสิ่งที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น
เมื่อหญิงสาวรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างอยู่ด้านหลังเธอ หญิงสาวเงยหน้าขึ้นจากจานขนม ก็ต้องพบอาการ ‘ช็อก’
ของเพื่อน เพื่อนสาวตาโต อ้าปากค้าง ทำอะไรไม่ถูกได้แต่นั่งนิ่งอย่างนั้น เมื่อสุวรรณราหันกลับไปด้านหลังก็
พบหนุ่มหล่อที่หล่อสุดจะบรรยายโต๊ะนั้นมายืนอยู่ข้างหลังเธอ หญิงสาวผงะตกใจ ถอยตกเก้าอี้ที่นั่งอยู่ เสียง
ร้องของเธอลั่นไปทั่วร้าน ผู้คนต่างสนใจหันมามอง ยังไม่ทันจะเขยิบไปไหน ชายหนุ่มก็ย่างกรายเข้ามาใกล้เธอ
เรื่อย ๆ เข้ามาอีก อีกนิด อีกหน่อย อีกไม่ถึงหนึ่งเซนติเมตรก็จะถึงตัวเธอแล้ว สุวรรณราได้แต่ทำตาโตค้างจ้อง
มองด้วยความตื่นตะลึงอย่างที่สุด เธอร้องออกมาเบา ๆ แต่ก่อนที่ชายหนุ่มผู้มีกลิ่นหอมจะเข้าถึงตัวเธอ เสียงอัน
เคยคุ้นของแม่ก็ดังขึ้น พร้อมกับที่หญิงสาวเห็นว่าข้างหลังชายหนุ่มสุดหล่อก็มีชายวัยกลางคนที่ตนเองหาว่า
เป็นพ่อตาเดินมาพร้อมกับเสียงของวิรยาที่กรี๊ดร้องดังทั่วร้าน

“จู้ จู้ จู้ วิรยาเจียบหนอยลูก” มือคุณแม่ลูบหัววิรยาเบา ๆ รวากับปลอบใจที่เห็นเธอกำลังตื่นตระหนก
หลังจากนั้นคุณแม่ก็ก้มมองลงใต้โต๊ะที่สุวรรณรานั่งอยู่กับพื้น

“สุวรรณราลงไปทำอะไรในนั้นลูก ขึ้นมาเร็ว” คุณแม่ว่าพอดีกับที่ชายวัยกลางคนมาถึงตัวชายหล่อ
เหล่าพอดี เขาอุ้มนายนั้นขึ้น

“ขอโทษที่ครับที่หมาผมทำให้หมาคุณกลัว แต่ดูท่าทางวัชราคงจะชอบหมาของคุณมากนะครับ” ชาย
วัยกลางคนพูด

“ไม่เป็นไรเลยคะ” คุณแม่หัวเราะเบา ๆ ก่อนอุ้มสุวรรณราชขึ้นมา คุณแม่หันไปก้มศีรษะเชิงขอโทษให้กับทางร้านที่ทำความเสียดัง

แต่อย่างไรก็ตามทางร้านและลูกค้าในนั้นไม่ได้ว่ากล่าวอะไร เพียงแต่อมยิ้มให้ก็เท่านั้น เพราะร้านแห่งนี้นอกจากจะเป็นร้านกาแฟเลิศรสแล้ว ยังสามารถนำสุนัขเข้ามาด้วยได้ ดังนั้นที่แห่งนี้จึงเป็นที่เหมาะสำหรับคนรักสุนัขอย่างยิ่งเลยทีเดียว นอกจากนี้แล้วเจ้าของร้านยังเป็นเพื่อนของแม่อีกด้วย กลิ่นชาฝรั่งในร้านก็คือชาเอิร์ลเกรย์สุดโปรดของแม่ ถึงอิงลิชเบรกฟาสต์จะให้กลิ่นหอมไม่แพ้กัน แต่เอิร์ลเกรย์ก็ครองที่หนึ่งในใจแม่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นชาจริง ๆ หรือรสเอิร์ลเกรย์ในไอศกรีม คุกกี้ เค้ก พุดดิ้ง มาการอง เมอแรงก์และขนมอีกสารพัดชนิดที่ทำเป็นรสเอิร์ลเกรย์ได้ นอกจากความชอบส่วนตัวของแม่พวกหล่อนแล้ว เอิร์ลเกรย์ยังเป็นสิ่งที่ฝังใจแม่อีกด้วย เพราะมันคือหมาตัวแรกที่สองสาวไม่เคยเจอหน้า เพราะมันได้ตายไปแล้ว

“พันธุ้เดียวกันด้วย ชื่ออะไรเหอครับ” ชายวัยกลางคนที่ เป็นพ่อของวัชรากามแม่หล่อน

“ตัวนี้สุวรรณราชคะ ชื่อเล่นชื่อเอิร์ลเกรย์ ตัวนั้นวิริยาฯ ชื่อเล่นคือดาร์จิลิ่งคะ” แม่หันหน้าหล่อนให้ชายคนนั้นดู พร้อมกับชี้มือไปที่วิริยาฯอีกด้วย คุณลุงคนนั้นทำหน้าตาแปลก ๆ เหมือนกับคิดในใจว่า *หมาที่มีชื่อเล่นด้วยเหอ แคชื่อเหมือนคนยังไม่พออีก*

“ดีมีเอิร์ลเกรย์ไหมคะ” แม่ถามลุงคนนั้น

“ครับ หอมมากทีเดียว แต่ผมชอบอิงลิชเบรกฟาสต์มากกว่า” ว่าที่พ่อสามีของวิริยาฯตอบ (ถึงวัชราก็ชอบสุวรรณราช แต่สุวรรณราชไม่ได้ชอบวัชราก็หนอย วิริยาฯต่างหาก)

“อ้อคะ อิงลิชเบรกฟาสต์ก็ชอบคะ แต่ฉันชอบเอิร์ลเกรย์มากกว่าคะ เป็นชื่อสุนัขตัวก่อนด้วย เสียไปแล้วฉันรู้สึกผิดมากเลยละ” คุณแม่เตรียมพร้อมเล่าเรื่องราวของเจ้าเอิร์ลเกรย์ให้คุณลุงฟัง

“พุดเดิลคะ ร่าเริงมาก ฉันดูมันเพราะมันทำแก้วชาแตก มันตกใจมาก หนีออกจากบ้านไป และถูกรถทับคะ” หม่อมแม่ของสองสาวมีน้ำตาคลอหน่วย

“เสียใจด้วยครับ” ลุงตอบตามมารยาท

“ฉันชอบดีมีเอิร์ลเกรย์มาก เลยตั้งชื่อให้มันว่าเอิร์ลเกรย์ แต่สองตัวนี้ฉันตั้งชื่อให้มันตามตัวละครในนวนิยายเรื่องหนึ่งคะ ฟังแล้วไฮโซมาก แต่บางครั้งฉันก็เผลอเรียกสุวรรณราชว่าเอิร์ลเกรย์นะคะ เพราะมันเหมือน

เอิร์ลเกรย์ตัวก่อนมากจริง ๆ ทุกวันนี้ที่ดื่มเอิร์ลเกรย์ นอกจากชอบแล้ว ยังเป็นการแสดงความคิดถึงมันด้วยคะ
ฉันเสียใจกับมันจริง ๆ ถ้ามันรับรู้ละก็ ฉันหวังว่ามันจะให้ภัยฉัน”

คุณแม่ยังเล่าต่อไป สนทนากับลุงไปเรื่อย ๆ ถึงสุนัขพุดเดิลตัวนั้นที่ชื่อเอิร์ลเกรย์ แรก ๆ ที่วิริยาและ
สุวรรณราฟังกี่สงสาร เห็นใจทั้งแม่และหมา แต่หลัง ๆ ละก็ฟังจนเบื่อแล้ว แม่จะต้องเล่าให้ทุกคนที่เลี้ยงหมา
เหมือนกันได้รับรู้ความเจ็บปวดจากเหตุการณ์ที่น่าระทมใจในครั้งนั้น แม่เกือบจะตัดใจไม่เลี้ยงสุนัขอีกแล้ว แต่
คุณยายก็ให้วิริยาและสุวรรณราแก่เธอ เธอรับสองสาวมาเลี้ยง แรก ๆ ก็ฝัน ต่อมาก็รักเหมือนลูกแท้ ๆ สอง
สาวค่อย ๆ เข้าไปกระชับพื้นที่ในหัวใจแม่ แต่ถึงอย่างนั้นหมาอย่างพวกมันก็มีมารยาทพอที่จะเหลือที่ให้สุนัขตัว
เก่าอันเป็นแผลใจที่ไม่มีวันลบเลือนได้

ถึงแม้สุวรรณราจะเป็นเอิร์ลเกรย์นัมเบอร์ทู แต่มันก็รู้ตัวดีว่าไม่เหมือนเอิร์ลเกรย์นัมเบอร์วันหรอก
สุวรรณราใจเย็นกว่ามันตั้งเยอะ ไม่ขึ้นน้อยใจหรือขี้ตกใจเท่า ถึงแม่จะชอบเรียกหล่อนว่าเอิร์ลเกรย์เพราะความ
เคยชิน แต่บางครั้งมันก็ทำให้สุวรรณารู้สึกน้อยใจที่โดนเรียกเพราะผลอเข้าใจผิดแบบนั้น เป็นหมาก็มีหัวใจ
เหมือนกันนะ อารมณ์เหมือนคนรักคิดถึงแฟนเก่าแบบนี้ บางทีมันก็อดน้อยใจไม่ได้เหมือนกันที่แม่ยังไม่ลืมหมา
ตัวนั้น แต่จะทำอย่างไรได้เมื่อเอิร์ลเกรย์ตัวนั้นมันกลายเป็นแผลเป็นในใจที่ไม่สามารถช้ำยาอะไรลบเลือนได้
ดังนั้นสุวรรณราหรือเอิร์ลเกรย์นัมเบอร์ทูอย่างมันต้องทำใจให้กว้าง ๆ มีเมตตาต่อแม่ตัวเอง

แม่ของพวกหล่อนยังเล่าและสนทนาเรื่อยไปถึงเจ้าหมาพุดเดิลที่ชื่อเอิร์ลเกรย์ตัวนั้น จนกระทั่งหมาทั้งสี่
อย่างพวกมันนั่งฟังจนหลับ คร่ำอก

“แฮมลูก ๆ หลับซะแล้ว” แม่เธอบอก อันที่จริงหมาทั้งสี่ไม่ได้หลับจริง ๆ หรือ แค่ทำเป็นเหมือนหลับ
เท่านั้น มันกำลังสนทนากันผ่านกระแสจิตที่มนุษย์ไม่รู้ต่างหาก

“เอิร์ลเกรย์นะ เป็นหมาที่ใจเย็นมากเลยนะคะ ใจดีด้วย ไม่ค่อยเห่าเหมือนดาร์จิลิ่ง ดาร์จิลิ่งนะชอบ
โวยวายคะ เป็นหมาคุณหนู” หล่อนหมายถึงเอิร์ลเกรย์นัมเบอร์ทู

“เอิร์ลเกรย์นะมันชอบมานั่งตักฉันมาก ๆ เลยคะ แต่ถ้าเรียกมันจะไม่ค่อยยอมมานะคะ หยิ่งมากเลย
แต่เอิร์ลเกรย์กับดาร์จิลิ่งว่าง่ายมากคะ เรียกก็มาแล้ว มันช่างเป็นหมาที่รู้จักดิฉันจริง ๆ” หมาทั้งสี่เดาว่าคุณลุง
กำลังงงเพราะว่าเอิร์ลเกรย์เยอะแยะไปหมด คุณลุงต้องใช้เวลาถึงสิบวินาทีในการทำความเข้าใจว่าเอิร์ลเกรย์
คำแรกหมายถึงตัวที่ตายไปแล้ว คำที่สองหมายถึงตัวที่ยังมีชีวิตอยู่ แต่ขณะที่คุณลุงทำความเข้าใจนั้นคุณแม่ก็

พูดถึงเอิร์ลเกรย์จนคุณลุงสับสนไปหมด ตามไม่ทัน มีแต่สุวรรณราและวิรยาเท่านั้นที่รู้ว่าคุณแม่กำลังพูดถึงหมาตัวไหน ก็เพราะมันเป็นลูกแม่ยังงั้นละ และมันก็รู้ตัวมันด้วยว่านิสัยมันเป็นอย่างไร

ใด ๆ ในร้านล้วน “เอิร์ลเกรย์” ทั้งขา ทั้งชื่อหมา

ไป ๆ มา ๆ น้ำเสียงแม่ที่เล่าก็สั้นเครือขึ้นเรื่อย ๆ ก่อนจะกลายเป็นเสียงสะอึกสะอื้นพร้อมกับน้ำตาที่หยาดหยดลงมาเป็นสาย เสียงสะอื้นของแม่ปลุกให้หมาทั้งสี่ตื่นจากกระแสดิจที่ส่งถึงกัน มันลุกขึ้นนั่งพร้อมกัน โดยไม่ได้นัดหมาย ต่างจ้องไปยังคุณนายแม่ผู้มีอารมณ์แปรปรวนเนื่องจากอยู่ในวัยใกล้หมดประจำเดือน

สุวรรณราและวิรยามองหน้ากันพร้อมถอนหายใจเบา ๆ ก่อนจะเขยิบเข้าไปใกล้แม่ตัวเองมากขึ้น พร้อมกับนำขาหน้าแตะ ๆ ตัก นั่นเป็นอาการที่ทำให้แม่พวกมันร้องไห้หนักขึ้นอีก

“ดูซิคะ เอิร์ลเกรย์กับดาร์จิลิ่งมาปลอบด้วย น่ารักจริง ๆ” แม่ลูบหัวมันทั้งสองเบา ๆ

“นี่ถึงหมาตัวเก่าได้นะครับ เป็นเรื่องดีเลย แต่อย่าลืมให้ความรักกับหมาตัวใหม่ด้วย หมาก็มีหัวใจนะครับ ถ้ามันน้อยใจมันอาจจะซึมแล้วก็ตรอมใจตายได้เลยนะครับ” คุณลุงเตือนด้วยความห่วงใยหมาทั้งสอง

“ขอบคุณนะคะ ฉันคงต้องผูกพันสักทีว่าจะเลิกเรียกเอิร์ลเกรย์ ดาร์จิลิ่งแล้วค่ะ กลับไปเรียกชื่อไฮโซเหมือนเดิมดีกว่า” คุณแม่ว่า

หมาทั้งสี่ต่างถอนหายใจที่คุณนายแม่ของสุวรรณราและวิรยาหยุดร้องไห้ได้แล้ว

เธอจะไม่มีวันทำพลาดกับหมาสองตัวนี้อีก ไม่ให้มันตกใจหรือน้อยใจ ถ้ามันจะตายก็ต้องตายต่อหน้าเธอเท่านั้น ถ้าถึงวันนั้นมันจะต้องจากไปด้วยดี ถึงเวลาที่เธอจะต้องเดินหน้า และเก็บเอิร์ลเกรย์ตัวแรกไว้เป็นความทรงจำ เป็นเครื่องเตือนใจ เอิร์ลเกรย์จะเป็นหมาที่เธอไม่มีวันลืมไปตลอดชีวิต

เธอยกขาเอิร์ลเกรย์ที่เหลือขึ้นจับ กลิ่นหอมของเอิร์ลเกรย์ฟุ้งอยู่ในทุกอณูอากาศ ส่งกลิ่นหอมไปทั้งร้าน รวมถึงจิตใจของเธอ

ก๊วยฮวาหงฉา (ซาแดงหอมหมื่นลี้)

“ก๊วยฮวาหงฉาหนึ่งกิโล” ลูกค้าหนุ่มเดินมาสั่งซาแดงหอมหมื่นลี้เป็นภาษาจีนกับเจี๋ยเจ้าของร้านขายชาใหญ่เป็นอันดับสามของเยาวราช (ฉันเตาเอา) ลูกค้าหนุ่มท่านนั้นเองก็เป็นลูกค้าประจำของร้านนี้ เขาเป็นเจ้าของคาเฟ่ชาจีนที่ตั้งอยู่ไม่ไกลนัก ส่วนเจี๋ย หรือลี่ลี่ สาวใหญ่วัยห้าสิบ ลูกครึ่งไทยจีน ทำตัวเหมือนผ้าชีวหัวทองเพราะไม่ค่อยชอบแต่งตัวให้ดูดีเท่าไรหรอก แกชอบใส่เสื้อยืดเก่า ๆ กับกางเกงยีนส์สามส่วนขาด ๆ มีกระเป๋าเก็บเงินคาดอยู่ที่เอว ผมสั้นตัดหยิก เป็นรูปลักษณะของอาเจี๋ยจริง ๆ ส่วนฉัน ไม่ได้เป็นญาติของเจี๋ย และก็ไม่ได้เป็นลูกค้าชั้นดีของเจี๋ยด้วย แต่ชอบมานั่งสนทนา จิบชา(ฟรี)ยามบ่ายกับเจี๋ยที่ร้าน

“หมดแล้ว นุ่น ลูกค้าผู้หญิงที่เพิ่งเดินออกไปเมื่อเช้าเหมาไปหมดเลย เจี๋ยไม่ได้สั่งเข้ามาใหม่ รอเดือนหน้านะ หรือไม่ก็ไปซื้อร้านนุ่นก่อน” เจี๋ยหมายถึงร้านที่แทบจะอยู่หัวมุมของถนน ที่มีสอนชงชากังฟูฟรี

“หมดเลยหรือ หมดเลย ซื่อไปเท่าไร” เขาถามแบบไม่เชื่อหูตัวเอง ปกติร้านเจี๋ยมีชาสดตอกเอาไว้เป็นหลายสิบกิโลกรัม พอใกล้หมด ประมาณว่าเหลือสี่หรือห้ากิโลกรัมเจี๋ยก็นำเข้ามาใหม่

“เหลือสามสิบกิโล อีเอาไปหมดเลย” เจี๋ยตอบ พร้อมกับตบกระเป๋าใส่ตางค์ที่คาดพุงอยู่ขณะนั้น แม้ว่าลูกค้าสาวท่านนั้นจะจ่ายเป็นเช็คก็ตาม ส่วนลูกค้าหนุ่มท่านนี้ท่าทางจะหัวเสีย เกมหงุดหงิด เขารีบเดินออกจากร้านไปเพื่อตามหาผู้หญิงคนเมื่อกี้ ส่วนเจี๋ยก็เดินมานั่งกับฉันต่อ

“ไม่ปิดร้านหรือเจี๋ย” ฉันถาม โดยปกติแล้วฉันกับเจี๋ยจะคุยกันเป็นภาษาไทย เพราะฉันฟังภาษาจีนออกแต่พูดไม่ได้

“ปิดอะไร ปิดทำไม ยังไม่ถึงเวลาปิด” เจี๋ยตอบหัววน ๆ ตามนิสัยโง่งมงายของเจี๋ย

“ก็ขายได้ตั้งขนาดนั้น ปิดร้านสักห้าปีก็ยังได้เลย” ฉันว่า

“โง่ๆ ปิดทำไม ถ้าเปิดร้านต่อ ขายได้ ก็ได้เงินมาเพิ่มอีกไง เดี่ยวจะต้องสั่งชาเข้ามาอีก มันก็ต้องใช้เงิน ถ้าเงินเหลือมากก็เป็นโบนัสให้เด็ก ๆ ที่ร้านตอนสิ้นปีได้ หรือถ้าเหลืออีกเจี๋ยจะได้ปรับปรุงร้านให้ดูดีขึ้น เธอเห็นไหมล่ะว่ากำแพงร้านเจี๋ยลอกแล้ว บ้ายก็เก่าๆ ฮวงจู้ยไม่ตี ได้เวลาเปลี่ยน” เจี๋ยอธิบายยาว

ฉันมองตามมือเจี๋ยชี้แล้วก็เห็นจริงตามนั้น แต่ขอโทษเถอะนะ เห็นหน้าร้านไตรมาสแบบนี้ แต่หลังร้านหรูหราเหมือนที่รองรับแขกวีไอพีในโรงแรมห้าดาวเลย และสวนของเจี๋ยที่ฉันนั่งอยู่ตอนนี้ก็บรรยากาศดีมาก กลิ่นหอมของต้นหอมหมื่นลี้ที่บ้านผิตฤดูในช่วงอากาศอบอุ่นก็ส่งกลิ่นไปไกลเป็นหมื่นลี้จริง ๆ หอมหวานมาก

ส่วนบ้านเจี๊ยะ ฉันเคยไปสองสามครั้ง ใหญ่โตเป็นคฤหาสน์เลย แต่ก็อย่างว่าแหละ บ้านเจี๊ยะมีคนอยู่หลายคน เป็นครอบครัวใหญ่ พี่น้องแต่ละคนงานการก็เป็นเลิศ พี่ชายคนโตเป็นเจ้าของกิจการโฮสเทลแห่งหนึ่งในเยาวราช พี่สาวเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยดัง เจี๊ยะเป็นลูกคนกลางก็เปิดร้านขายชาอย่างที่เราเห็น น้องสาวเจี๊ยะเป็นศัลยแพทย์ในโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ส่วนน้องชายคนสุดท้ายต้องเป็นผู้ค้าขายของเก่า(ของโบราณแหละ) โดยรับจากจีนมาขายในไทย บางครั้งก็ส่งออกของไทยไปต่างประเทศ อย่าเพิ่งคิดว่าเป็นสินค้าผิดกฎหมายแบบในตลาดมืดที่ขายสมบัติของชาติส่งออกนอกนะ ของเก่าเหล่านี้เป็นของที่ลูกหลานเอาของบรรพบุรุษมาขายต่างหาก ละบางทีมีเป็นสิบเป็นร้อยชิ้น เอมามาแบ่งขายสักห้าหกชิ้นก็ไม่เสียหายเท่าไรหรอก ส่วนใหญ่เป็นพวกถ้วยโถโอชาม ชามเบญจรงค์อะไรทำนองนี้ บางทีก็เป็นพระพุทธรูปที่บรรพบุรุษสะสม บางทีก็เป็นเครื่องประดับ หรือของตกแต่ง เช่นหยกทับกระดาษ และอื่น ๆ อีกมากมายที่ฉันเห็นแล้วต้องตาโตทุกครั้ง เพราะอยากได้ แต่ไม่มีเงินพอซื้อ แต่ว่าน้องชายคนเล็กของเจี๊ยะใจดีมาก ตอนวันเกิดเขา ฉันเคยไปอวยพรวันเกิดที่บ้าน เขาให้กำไลหยกมาวงหนึ่งด้วย แม้เขาจะบอกว่าของเล็ก ๆ น้อย ๆ ของร้านก็เถอะ ฉันรู้ว่าถ้าเทียบราคากับของที่เขาขายละก็คงเทียบไม่ได้ แต่ถึงอย่างนั้นกำไลหยกที่ได้มาก็มีราคาแพงมากอยู่ดี และที่สำคัญเขาไม่ได้แจกแค่ฉันคนเดียว เขาแจกผู้หญิงแทบทุกคนที่มางานวันเกิดเขา ส่วนผู้ชายก็จะได้พวกปากกาฝังเพชรฝังพลอยอะไรพวกนั้นแทน

“เฮ้านี้ เยลลี่หอมหมื่นลี้ เจี๊ยะทำเองเลยนา” เจี๊ยะยื่นขนมดังกล่าวมาให้ฉัน แค่เห็นก็น้ำลายสอแล้ว เอาเข้าปากยิ่งอร่อย เหนียว นุ่ม หอม หวาน กลมกล่อม

“ก๊วยฮวงฉาแบบที่ชอบดีม ไม่ใช้ของขายนะอันนี้ เจี๊ยะเก็บไว้กินเอง มันเหลืออยู่ก้นกระปุก” เจี๊ยะยื่นริชชาและยื่นจอกชาจิ๋วให้ฉัน ฉันยกขึ้นดมและจิบ ชาแดงหอมหมื่นลี้หอมจริง ๆ ฉันหมุนจอกชาในมือไปมา ขอบชลิบทอง ลวดลายเหมือนกันเมฆสีฟ้าสไตลิ่งจีน เคยชิมชาดอกไม้มามาก ต้องยอมรับว่าชาแดงกับดอกหอมหมื่นลี้เข้ากันที่สุดแล้ว ส่วนชาเขียวนะ ดอกหอมหมื่นลี้จะหอมแค่ไหน ก็ไม่อาจกลบกลิ่นเหม็นเขียวของชาเขียวได้ ฉันรู้สึกว่ารสมันแปร่ง ๆ ไม่เข้ากันเลย ส่วนชาอู่หลงหอมหมื่นลี้ ก็หอมมากนะ แต่ชอบชาแดงมากกว่า

“ครั้งหน้าขอตำหองเผาอะเจี๊” ฉันบอกเจี๊ยะถึงชาอู่หลงชนิดหนึ่งที่มีกลิ่นหอมใหม่

“เออ ครั้งหน้าถ้ายังอยากชิมก็ค่อยมาบอก บอกตอนนี้ก็ลืมหมด...เฮ้านี้ ขนมชาหลงจิ่ง จากหางโจว” เจี๊ยะยื่นขนมที่มีหน้าตาคล้ายขนมเปียะแผ่นบาง ๆ ให้ฉันแต่เป็นสีเขียว ฉันกัดเข้าไปพบกับความนุ่มของขนม และกลิ่นหอมที่แอบเหม็นเขียวชนิดหนึ่งของชาหลงจิ่ง หวานมาก แต่กำลังดีเลยเมื่อเทียบกับชาอื่น อันที่จริงฉันต้องสารภาพว่ารสชาติมันดีเกินเล็กน้อย เพราะต่างก็มีกลิ่นแรงด้วยกันทั้งคู่

“อรร้อยไหม” เจ้ถาม

“มากคะ” ฉันตอบด้วยเสียงอู้อี้ เพราะขนมเต็มปาก

เจ้เป็นคนใจดีมาก ฉันเคยมาซื้อข้าวร้านเจ้สามครั้ง ที่เหลือมาตี๋มฟรี ต้องบอกก่อนว่ารู้จักเจ้ก็เพราะมาซื้อข้าว แต่คบหากับเจ้เป็นมิตรสหายที่ต่างวัยกันมากเพราะเจ้เจ้ที่วัด เจ้ไปทำบุญ ฉันก็ไปทำบุญ ฉันจำเจ้ได้ เจ้ก็จำฉันได้ จึงได้ทักทายและเริ่มพูดคุยกันตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ฉันพบว่าเรามีอะไรหลายอย่างที่ชอบคล้ายกันมาก เจ้ชอบตี๋มชา ฉันก็ชอบ เจ้ชอบไปวัด ฉันก็ชอบ เจ้ชอบเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ฟังทั้งที่เจ้เคยเจอที่จีน รวมถึงที่ฟังคนอื่นเขามา ส่วนฉันก็ชอบฟังเจ้เล่า เมื่อเจ้ชวนมาจับชาที่ร้าน ฉันก็ยินดีอย่างมากที่มา เจ้เป็นทั้งเพื่อน ทั้งญาติผู้ใหญ่คนหนึ่งของฉันเลยทีเดียว บางครั้งก็รู้สึกเหมือนเป็นพี่สาวใจดี ฉันเป็นลูกคนเดียว เวลาเจอปัญหาใด ๆ แล้ว นอกจากพ่อแม่ เพื่อนสนิท ก็มีเจ้แหละที่ฉันชอบขอคำปรึกษาด้วย เจ้บอกฉันว่าถูกชะตากับฉัน ตั้งแต่ที่มาซื้อชาที่ร้านครั้งแรกแล้ว แต่เจ้ไม่ได้คุยมาก เพราะเห็นฉันพูดน้อย จนกระทั่งเจอกันบ่อย ๆ นั้นแหละ เจ้ถึงว่า เราน่าจะมีวาสนาต่อกัน ถึงได้เจอกันบ่อยแบบนี้ จนฉันกลายเป็นลูกค้า(กินฟรี)ประจำของร้านนี้ไปแล้ว

“พายุกำลังจะมา” เจ้ว่า

“จริงหรือคะ วันนี้แดดดีออก” วันนี้อากาศดีจริง ๆ สำหรับฉัน ท้องฟ้าโปร่ง ลมพัดเย็นสบาย แม้แดดบางกอกจะแรงไปหน่อยก็ตาม

“ตี๋มชาแล้วรู้สึกอย่างไร” เจ้ถาม

“อรร้อยคะ” ฉันตอบ แต่เจ้ส่ายหน้า

“รู้สึกอย่างไร ไม่ใช่อรร้อยหรือไม่” เจ้กำลังสอนภาษาไทยฉัน แต่ฉันก็ไม่เข้าใจว่า *รู้สึกอรร้อย* แบบนี้ไม่ได้หรอก ینگ มันก็เป็นความรู้สึกเหมือนกันนี่นา ทำยสุดฉันก็หลับตา หายใจเข้าลึก ๆ

“สดชื่น สงบ พร้อมลุย” ฉันตอบ สีหน้าเจ้มีความพอใจอย่างยิ่ง

“ดีแล้ว ดีแล้ว เจ้เห็นหน้าเธอวันนี้ก็พอจะเดาได้ว่ามีเรื่องไม่สบายใจ”

“จริงคะ คะแนนกลางภาคไม่ค่อยดีเลย” ฉันเล่าให้เจ้ฟังถึงคะแนนสอบกลางภาคที่เพิ่งออกมา เล่นเอาฉันแทบลมจับ

“ปลายภาคยังมี เครียดเมื่อไหร่ก็มาตีหมาแดงหอมหมื่นลี้ที่ร้านเจ้ได้ เจ้เคยดูในซีรีส์จีน เขาบอกว่ารสชาติของชาจะอร่อยหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับว่าผู้ดื่มมีอารมณ์อย่างไรในตอนนั้น หากอารมณ์เสีย ชาจะไปอร่อยได้อย่างไร แต่สำหรับเจ้เนะ การตีหมาก็เพื่อความผ่อนคลายต่างหาก เหมือนกับการทำสมาธิแหละ ให้เราปล่อยวางเรื่องต่าง ๆ ลง และจดจ่ออยู่กับกลิ่น รส และสัมผัสของชา มันหอมใหม่ มันมีกลิ่นอะไรบ้าง สัมผัสเป็นอย่างไร บาดคอ ผาดคอ หรือลิ้นคอ หวาน ขม ผาด เผ็ด เปรี้ยวหรืออะไร” เจ้อธิบาย

ฉันนึกตามชาแดงหอมหมื่นลี้กานี้มีรสหวานอมเปรี้ยวเล็กน้อย แต่หลัก ๆ คือหอมดอกหอมหมื่นลี้มาก ฉันอธิบายไม่ค่อยเก่งหรอก บางครั้งก็แยกไม่ออกว่ารสอะไรบ้าง ส่วนใหญ่สำหรับฉันมีแค่อร่อยถูกปากหรือไม่เท่านั้นเอง แต่สิ่งหนึ่งที่ฉันค้นพบในวันนี้คือมีรสชาติของน้ำผึ้งอยู่ด้วย แต่ไอ้ตีหมาแบบนี้ แบบที่เจ้พูดมัน เหมือนกับการชงชาของญี่ปุ่นเลยแฮะ

เจ้พยักพยิดให้ดูลูกค้าชายท่านั้นที่ผิดหวังจากถ้วยสวาหงฉาแบบที่ฉันดื่มอยู่นี้ เขากลับมาอีกแล้ว

“ขอโร้วก๊วยสามกิโล” เขาหมายถึงชาอู่หลงชนิดหนึ่ง มีกลิ่นใหม่คล้ายกับอู่หลงตำหางเผา แต่เขากว่าและมีกลิ่นหอมของอบเชยเล็กน้อย ลูกน้องร้านเจ้เตรียมของจัดให้เป็นอย่างดี จังหวะนั้นเขาหันหน้ามาเห็นทางเราพอดี

“ผมเปลี่ยนใจแล้ว ชาใหม่ร้านผม โร้วก๊วย” เขาอธิบายให้เจ้ฟัง เขาตามผู้หญิงคนนั้นไปไม่ทัน ตอนแรกก็เครียดว่าจะทำอย่างไรดี เพราะเป็นเมนูซิกเนเจอร์ของที่ร้านเลย ร้านขาดไม่ได้ ตอนนั้นก็เหลือใช้เพียงแค่สัปดาห์เดียวเท่านั้น เขาเดินกลับไปกลับมาเกิดไอเดียชงชาชนิดใหม่มาแทนก่อน เขาเคยชิมโร้วก๊วย ก็ว่าหอมแปลกดี ลูกน้องเจ้เอามาให้เขา เขารับเสร็จก็รำลาพวกเราและเดินกลับไปร้านตัวเอง

“ทุกปัญหามีทางออก” เจ้บอก

“แต่น่าจะดีกว่านั้นนะคะถ้าได้ชาแดงหอมหมื่นลี้เหมือนเดิม”

“ก็จริง แต่ถ้ามันหาไม่ได้ก็ต้องแก้ขัดแบบนี้ไปก่อน ดีไม่ดีเจ้ว่าโร้วก๊วยอาจจะขายดีกว่าอีก” เจ้เดา ฉันไม่ค่อยสนใจเรื่องขายได้หรือไม่เท่าไรหรอก รู้แค่ตอนนี้ฉันมีชาที่ชอบให้ดื่มก็ดีมากแล้ว ว่าแล้วก็ชดชาแดงหอมหมื่นลี้หมดจอก

ดอกหอมหมื่นลี้สี่เหลืองร่วงลงพื้นโปรยปราย ส่งผลให้พื้นหญ้าสีเขียวล้วนของเจี๋ยมีสี่เหลืองแซมไปทั่ว ดูแล้วเหมือนคนเอาสี่เหลืองมาแต้มเป็นจุดเล็ก ๆ เต็มไปหมด เหมือนอย่างภาพวาดของจิตรกรชื่อดังทั้งหลาย แต่ภาพที่เห็นตรงหน้าไม่ใช่ภาพของจิตรกรที่เป็นมนุษย์ แต่เป็นธรรมชาติสร้างต่างหาก

“สวยใช่ไหม หอมด้วย” เจี๋ยเหมือนจะเดาความคิดฉันออก ฉันจึงพยักหน้าให้แทนคำตอบ

“ธรรมชาติมันก็ดีอย่างนี้ละนะ”

“พายุก็ธรรมชาติ เจี๋ยว่ามันดีไหม” ฉันนึกได้ เจี๋ยบอกพายุจะเข้า

“อืม พายุเหวอ สำหรับคนคงไม่ดีนัก ผ้าที่ตากไว้คงไม่แห้ง คนที่รอรถเมล์คงลำบาก คนที่อยู่นอกบ้านไร้ที่กำบังน่าจะลำบากแย่ แต่สำหรับธรรมชาติแล้วคงจะดีละมั้ง พอพายุหมดทุกอย่างก็กลับมาสดใสเหมือนเดิม” เจี๋ยออก

“มันเป็นการผลัดเปลี่ยนของช่วงเวลา เหมือนชีวิตแหละ ที่มีทั้งสดใส และมีดมน แต่พอพายุร้ายผ่านพ้น บรรยากาศก็จะกลับมาดีเหมือนเดิม”

“แต่ถ้าแรงมากพัดบ้านพัง ก็ต้องใช้เวลาซ่อมนะเจี๋ย” ฉันว่า

“จริงอยู่ ก็ต้องใช้เวลาช่วยให้ผ่านไปได้... ซาจังหรือยัง” เจี๋ยถาม

“ยังได้อยู่ค่ะ” เจี๋ยเติมน้ำให้เป็นกาที่สองแล้ว แต่ฉันก็ยังรู้สึกวากลิ่นยังดีอยู่

“ซานี้ก็ ถ้าซงเข้มไปก็ซม จางไปก็เสียวรส ต้องกะปริมาณชาและน้ำให้พอดีกัน” เจี๋ยอธิบาย

“แล้วจะรู้ได้ไงว่าเมื่อไหร่พอดี” ฉันถาม อีกหนึ่งเหตุผลที่ฉันชอบมาดื่มชาที่ร้านเจี๋ยก็เพราะว่าเจี๋ยชงอร่อย ไม่เหมือนฉันทำ ทำเองทีไรถ้าไม่เข้มไปจนขม ก็จางเกินไปจนแทบไร้รส

“ทำบ่อย ๆ เดียวมันก็พอดีเอง การชงชาเป็นการฝึกฝนอย่างหนึ่ง อะไรที่มากเกินไป น้อยไปมันก็ไม่ดี เราต้องรู้จักกะปริมาณด้วย” เจี๋ยว่า แต่ฉันไม่ค่อยแน่ใจนักว่าหมายถึงชา หรือว่าสรรพสิ่งในชีวิต แต่ทั้งสองก็คงจะเหมือนกัน เพราะทุกอย่างบนโลกนี้ มากไปไม่ดี น้อยไปไม่ดี

“ซงเองไม่อร่อย มาขอให้เจี๋ยให้ดีกว่า” ฉันทำตามปริบ ๆ ส่วนเจี๋ยก็ขำเมื่อเห็นฉันทำท่าทางเช่นนั้น

ลูกค้าชายหนุ่มท่านนั้นเดินกลับมาอีกแล้ว

“ผมเห็นว่าพวกคุณกำลังดื่มชาแดงหอมหมื่นลี้” เขาพูด ดูท่าทางแล้วเขาตัดใจจากชาแดงหอมหมื่นลี้ได้ยากจริง ๆ

“ขอดื่มด้วย” เขาร้องขอ กล้าจริงเลย ไม่ได้ชวนสักหน่อย แต่ถึงขั้นจะไม่อยากสนทนาหรือให้คนแปลกหน้ามาร่วมวงด้วย ชั้นก็ปฏิเสธไม่ได้ เพราะเขาไม่ได้ขอฉัน เขาขอเจี๊ยะต่างหาก เจี๊ยะก็ใจกว้างพอที่จะให้อาคันตุกะผู้มาใหม่ นั่งด้วย ช่าง ๆ เจี๊ยะมีจอกเหล้าอีกหนึ่งใบพอดี ทำให้ไม่ต้องลุกไปหยิบ

“ไม่เฝ้าร้านเหรอ” เจี๊ยะถามเขา

“ให้พนักงานเฝ้าแทน เดินกลับไปแล้วนึกได้ว่าเจี๊ยะดื่มอยู่ อยากดื่มจริง ๆ นะเจี๊ยะ ไม่งั้นคงอีกนานกว่าจะได้ดื่ม” เขาอธิบาย พร้อมกับยกชาขึ้นจิบ

“ดื่มแล้วรู้สึกอย่างไร” เจี๊ยะถามเขาเหมือนที่ถามฉัน

“คล้ายกังวล” เขาตอบตรงคำถามแบบที่เจี๊ยะต้องการ เจี๊ยะทำหน้าพอใจก่อนรินชาให้เขาอีกรอบ

“ซาก็ดีอย่างนี้ละนะ” เจี๊ยะพึมพำ

พวกเรานั่งสนทนากันได้สักพัก พ้ามืดต่างจากตอนฉันมาถึง ฝนเริ่มลงเม็ด ลูกค้าชายท่านนี้ขอตัวกลับร้านก่อนฝนตกหนักมากขึ้น เจี๊ยะเดินเข้าร้าน ส่วนฉันก็ขอตัวกลับเหมือนกันเพราะจะได้เวลาทานข้าวแล้ว ถึงบ้านเร็วสักหน่อยก็ดีเหมือนกัน

ขณะที่ฉันออกมาจากร้านชาเจี๊ยะ ฝนก็เริ่มตกหนักขึ้น กลิ่นของชาแดงหอมหมื่นลี้ยังคงติดจมูก รสชาติยังคงติดอยู่ที่ปลายลิ้น นึกแล้วก็ทำให้จิตใจสงบลงได้จริง ๆ อย่างน้อยก็เป็นการให้ใจได้พักเพื่อพบกับความสงบ แม้เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งก็ตาม เสียงฝนและความเย็นก็ทำให้สดชื่นขึ้นมาก แม้จะต้องรีบเดินก่อนที่ข้าวของในกระเป๋าจะเปียกจากการโดนฝนสาด ตัวเปียกไม่เป็นไร แต่ของเปียกไม่ได้เด็ดขาด

ขณะที่รีบเดินกลับ สมองของฉันก็เริ่มคิดว่าพวงนี้จะขอชิมชาอะไรจากเจี๊ยะอีกดี

หลับให้สบาย

หลับให้สบาย เป็นคำสุดท้ายที่ฉันบอกคุณตาของฉันก่อนที่ท่านจะเสียไป

“ซาคาโมมายล์คะคุณยาย ตื่นแล้วจะได้หลับสบาย” ฉันบอกกับยายพร้อมกับยื่นแก้วชาที่ส่งกลิ่นหอมกรุ่นของดอกคาโมมายล์ให้ ‘หลับสบาย’ ในความหมายที่แตกต่าง หลังจากคุณตาเสีย คุณยายก็ซึมลงมาก

“ขอบใจจ้ะ” ยายยกแก้วขึ้นดื่มชา

“หอมจริง ๆ” ยายว่า

“ตาหลานเขาชอบมากเลยแหละ ยายต้องชงให้ดื่มก่อนนอนทุกคืน ยกเว้นคืนนั้นแหละ” คุณยายเล่า

ฉันไม่ค่อยรู้เรื่องราวชีวิตส่วนตัวของตากับยายมากนักหรอก เพราะเราอยู่กันคนละบ้าน ตากับยายอยู่กับลูกสาวคนโตซึ่งก็คือป้าของฉัน วันนั้นยายไปเยี่ยมเพื่อนที่ต่างจังหวัด ว่าจะไปเข้าเฝ้ากลับ แต่ดันติดฝน ทำให้ไม่ได้กลับบ้านตามกำหนด และเผอิญว่าวันนั้นคุณตาของฉันหมดเวลาชีวิตพอดี ท่านไปแบบได้รำลาคคนในครอบครัวทุกคน ยกเว้นก็แต่คุณยายเท่านั้น

ในยุคที่ยังไม่มีโทรศัพท์มือถือ มีแค่เพียงโทรศัพท์บ้านที่ติดต่อสื่อสารได้ไวที่สุด เวลาเราสองทุ่มคุณตาขอให้คุณป้าโทรหาลูกหลานทุกคนที่อยู่ในระแวกนั้นให้มารำลาคัน แน่แน่นอนว่าปลายสายพอได้ฟังต่างก็ตกใจรีบมา ไม่เกินสองทุ่มครึ่งก็มากันแทบเต็มบ้าน พอเวลาใกล้สามทุ่ม คุณป้าถามคุณตาว่าไม่รอคุณยายหรือ แต่คุณตากลับบอกว่ารอไม่ไหวแล้ว ดวงตาค่อย ๆ ปิดลง ลมหายใจแผ่วเบาลงเรื่อย ๆ เบาลง เบาลงจนเหลือเพียงความเงียบสงบในที่สุด

พอดีกับที่เสียงโทรศัพท์บ้านดังขึ้น เป็นคุณยายโทรศัพท์มาจากบ้านเพื่อน เพื่อที่จะบอกพวกเราว่าไม่สามารถกลับได้ เพราะพายุเข้า ฝนตกหนักมากตั้งแต่ตอนเย็น น้ำเริ่มท่วมและที่สำคัญมืดแล้วด้วย พวกเราเพียงแค่ว่ารับทราบกับคุณยายเท่านั้น ไม่ได้บอกเล่าความเป็นไปในบ้านหรือสิ่งที่เกิดขึ้น คุณยายถามถึงคุณตาด้วยว่าทำไมไม่มารับสาย พวกเราต่างบอกท่านว่าเพราะคุณตาหลับไปแล้ว

หลับไปแล้ว และจะไม่มีวันตื่นขึ้นมาอีก

หลังวางสายคุณยายทั้งบ้านก็วิ่งร่วนกันทั้งคืน ไหนจะต้องไปแจ้งการตายกับอำเภอ ของศาลาวัด หาหีบศพ จัดการเรื่องของว่างงานศพ ของชำร่วยวันเผา จะสะดวกอะไรก็ตามทั้งหมดก็วัน เชิญคนมาเท่าไร แจ้ง

ใครให้ทราบบ้าง ทั้งยังต้องอาบน้ำ แต่งตัวให้คุณตา พิธีงานศพที่ดูเหนื่อยก็มีข้อดีเหมือนกันนะ ความไม่ว่างแบบนี้ทำให้ผู้คนลืมความเศร้าไปได้ชั่วขณะ

ตอนสายของวันรุ่งขึ้น คุณยายก็กลับมาถึงบ้าน ภาพที่ฉันไม่คิดว่าจะได้เห็นคือภาพของหญิงชราที่รับฟังข่าวการจากไปของสามีต้นด้วยความสงบ คุณยายสงบจนพวกเราทุกคนในบ้านเป็นกังวล คุณยายไม่มีทำที่ร้องไห้ฟูมฟาย เช้าอ่อน ทูตลง เป็นลมหรือมีอาการช็อคแบบที่พวกเรากังวลเลยแม้แต่น้อย คุณยายพยักหน้าเล็กน้อย ก่อนจะเดินช้า ๆ ขึ้นชั้นสองของบ้านไป

“ไปไม่ลา ไปไม่ลา” คุณยายพิมพ์คำด้วยเสียงเบามาก แต่ฉันอยู่ใกล้จึงได้ยิน

แม่และป้าให้ฉันขึ้นไปดูแลคุณยาย แต่ฉันกลับโดนไล่ออกมา ก็ไม่เชิงไล่หรือก ยายเพียงแคบอกให้ไปช่วยคนอื่นทำงาน ไม่ต้องห่วงยาย ฉันถึงเล ไม้รู้จะไปทางไหนดี ไม้ว่าจะฝั่งไหนก็ไม่ต้องการฉัน แต่แล้วก็นึกได้ว่ามีชาคาโมมายล์อยู่ในห้องครัว มันจะช่วยให้อ่อนคลาย ถึงแม้ว่าคุณยายจะมีท่าทางสงบ แต่ใครจะรู้ว่าใจของคุณยายอาจจะปวดร้าวอยู่ก็ได้ เมื่อนึกได้ดังนั้นฉันจึงลงไปต้มน้ำ เพื่อนำชาคาโมมายล์หอมกรุ่นมาให้คุณยาย ยายมองชาแก้วที่ฉันถือด้วยสายตาที่ฉันอ่านไม่ออก บางทีคนแก่ที่ผ่านโลกมามากก็มีเวรตาลีกลับ ซ่อนความคิดและความรู้สึกเอาไว้ไว้ มิให้พวกคนอาบน้ำร้อนที่หลังรู้ได้ว่าคิดอะไรอยู่

“ชาคาโมมายล์ค้ะคุณยาย จะได้ผ่อนคลาย” ฉันบอก

คุณยายรับมาสูดกลิ่นหอมของดอกคาโมมายล์แรง ๆ พร้อมกับน้ำตาที่เก็บไว้ค่อย ๆ ไหลออกมา ฉันตกใจจนทำอะไรไม่ถูกเลย พอตั้งสติได้ถึงไปหยิบกระดาษทิชชูมาให้คุณยายเช็ดหน้า หญิงชราร้องไห้เบา ๆ ฉันทำได้เพียงบีบไหล่คุณยาย ไม้รู้จะพูดคำไหนออกมาดี ให้คุณยายได้อยู่กับความเจ็บบอาจจะเป็นการดีที่สุด

“ฉันอยากโกรธคุณจริง ๆ ไปไม่ลาทั้งเลย” คุณยายหยิบรูปคุณตาที่ตั้งอยู่บนโต๊ะขึ้นมาดู พร้อมกับต่อว่าอีกสารพัดด้วยความน้อยใจและโกรธที่คุณตาไม่ยอมรอ และไม่ยอมบอกลา ยายเองก็เสียใจที่ตนเองไม่มีโอกาสได้พูดคุยกับคุณตาอีก คำพูดสุดท้ายที่คุณยายพูดกับคุณตาก่อนจะออกจากบ้านไปคือ *เดี๋ยวกลับมา* ส่วนคุณตาก็บอกว่า *จะรอ* แต่สุดท้ายคุณตาก็ไม่ได้ทำตามคำพูดนั้น

คุณยายใช้เวลาครึ่งชั่วโมงกับการจ้องมองรูปภาพคุณตา ทำยสุดจึงได้วางลงและหันมาบอกกับฉันว่าจะอาบน้ำ เดียวตามลงไปช่วยงาน ฉันบอกว่าจะรออยู่ในห้องนี้ ยายพยักหน้าและเดินเข้าห้องน้ำไป

คุณยายออกมาจากห้องน้ำพร้อมกับหน้าตาที่สดชื่นมากขึ้น พุดมากขึ้นนิดหน่อย ยายให้ฉันเตรียมของหลายอย่าง รวมถึงข้าวของเครื่องใช้ของคุณตาด้วย ไม่ว่าจะเป็นนาฬิกาที่ใส่ประจำ หรือแม้กระทั่งสร้อยพระคุณยายพุดกับรูปคุณตาอย่างซ้ำซ้ำ

“สร้อยเงินนี้คุณเอาไปเถอะ แต่พระฉันขอแล้วกัน” ว่าแล้วยายก็ปลดจี้พระออก เหลือเพียงสร้อยเงินว่างเปล่านั้นให้ฉัน พร้อมกำชับให้เอาไปตอนรดน้ำศพเย็นนี้ด้วย ฉันเก็บรักษาอย่างดี

ทางบ้านตัดสินใจจะสวดพระอภิธรรมศพแค่สามวัน วันถัดมาก็เป็นวันฌาปนกิจ ไม่ได้ลดยังคาร เพราะคุณยายขอไว้ว่าให้รอยายเองก่อน ค่อยเอาไปลอยพร้อมกัน จากวันนั้น ทุกคนก็ดูเหมือนจะกลับเข้าสู่ความปกติของชีวิต ยุ่งอยู่กับการทำงานของตนเช่นเคย มีเพียงฉันที่แม่ยังให้มาอยู่เป็นเพื่อนยายเรื่อย ๆ

วันเวลาล่วงผ่าน กว่าทุกคนจะรู้ตัวอีกทีก็ครบหนึ่งเดือนที่คุณตาจากไปแล้ว คุณยายที่เหมือนจะดูดีขึ้นในวันงาน แต่พอเสร็จงานก็ซึมลงเรื่อย ๆ จนลูกหลานเป็นกังวล ยายยังดื่มชาคาโมมายด์ทุกวันเหมือนเดิม แต่เพิ่มเติมจากวันละแก้วเป็นวันละสองแก้ว เนื่องจากยายบอกว่าเป็นการดื่มแทนคุณตา

เรื่องที่ยายซึมลงนั้น คนอื่นมองอย่างเป็นห่วง แต่สำหรับฉันแล้วมันคงเป็นขั้นตอนหนึ่งของการปรับตัวให้ยอมรับได้ว่าใครบางคนได้จากไปแล้ว ฉันเชื่อว่ามันจะเป็นเพียงแค่ชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น เดี่ยวยายก็จะหายดีเอง พวกเราต้องให้เวลาคุณยายได้อยู่กับตัวเอง ได้ใช้เวลาพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ที่ผ่านมา ความทรงจำทั้งดีและไม่ดี เวลาผ่านไปเหมือนกับหยดน้ำซึมลงหาดทราย หายไปเร็วโดยไม่หวนกลับมาอีก

“อยากทำอะไรก็ทำ” ลู ๆ ยายก็พุดขึ้นมา ทำให้ฉันตกใจจนทำเข็มเย็บผ้าที่ถืออยู่หล่นลงพื้น

“ขวัญอ่อนขนาดนั้นเชียวนะ” ยายว่า ฉันไม่ได้ตอบอะไร เพียงแต่หยิบเข็มขึ้นมาเย็บผ้าต่อเท่านั้นเอง

“อยากทำอะไรก็รีบ ๆ ทำ อยากกินอะไรก็กิน อยากไปไหนก็ไป อยากเจอใครก็ต้องพยายามหาทางเจอให้ได้” ยายพุดต่อ

“ยายหมายถึงอะไร” ฉันถาม

“ก็หมายถึงชีวิตคนนะสิ มันสั้นออก ไม่เห็นเหวอ ดูสิคนหนึ่งพอจะถึงเวลาไปก็ไม่รู้ว่าไม่ลากันเลย ยายเองก็ไม่ได้พุดคุยอะไรกับเขามากแล้ว หน้าก็ไม่ได้เจอ ชาคาโมมายด์ยายก็ไม่ได้ดื่มมาให้คนอื่นเสียตายจริง ๆ” ยายหมายถึงตา ฉันพยักหน้าเข้าใจในสิ่งที่ยายพุดแต่ก็ยังเย็บผ้าต่อไป

“นี่ฟังยายเข้าใจใช่ไหม” ยายถามเสียงดังจนฉันตกใจอีกรอบ

“เข้าใจค่ะ” ฉันพยักหน้า

“อยากทำอะไรก็ทำสิ มานั่งเย็บผ้าอยู่ทำไม” ยายถาม

“ก็อยากเย็บผ้าเลยนั่งเย็บอยู่นี่ไงคะ” ฉันตอบ

“ไม่มีอะไรอย่างอื่นที่อยากทำเลยหรอ” ยายถามแบบรำพึง ฉันไม่รู้ว่าหมายถึงตัวฉันหรือตัวยายเอง

“ถ้านอกจากเย็บผ้า ก็คงทำอาหาร เปิดร้านชาคาโมมายล์ ปลูกดอกคาโมมายล์ที่ยายชอบละมั้ง” ฉันตอบส่ง ๆ

“ก็ทำสิ อยากทำไรล่ะ ยายจะช่วย” ยายว่าแบบนี้ ทำเอาฉันงงไปหมด หากฉันบอกว่าอยากนอนเฉย ๆ แล้วรวย แบบนี้ยายจะยังอยากช่วยฉันอยู่ไหม

“ปลูกต้นไม้ก่อนแล้วกันค่ะ” ฉันว่า แต่แล้วก็นึกได้ว่าจะไปหาต้นคาโมมายล์มาปลูกจากไหนกัน

“เดี๋ยวพรุ่งนี้ยายจะไปห้องสมุด ไปดูว่าต้นคาโมมายล์ปลูกยังไง เรื่องเมล็ดพันธุ์เดี๋ยวยายจะถามเพื่อนให้ เขาเป็นผู้นำเข้าดอกไม้เมืองนอก...” ยายพูดออกมาอีกหลายประโยคที่ฉันได้แต่นั่งฟัง แรกเริ่มเดิมทีฉันแค่ตอบส่ง ๆ ไปอย่างนั้น และมันก็เป็นความอยากเล็ก ๆ น้อย ๆ ของฉัน ที่เล็กน้อยมากจริง ๆ แต่ในตอนนั้นมันเป็นความอยากทำของยายไปแล้ว จากที่ฉันจะต้องเป็นตัวการหลักในการดำเนินการ ตอนนั้นฉันกลับกลายเป็นผู้ช่วยยายแทน

หลังจากวันนั้นที่ยายเตรียมตัวจะไปปลูกดอกคาโมมายล์ เวลานี้ก็ผ่านมาแล้วห้าปี ดอกคาโมมายล์ในสวนเล็ก ๆ ของยายบานสะพรั่ง ส่งกลิ่นหอมสดชื่น นอกจากนี้แล้วยายยังคัดดอกเอามาทำชาอีกด้วยโดยมีคุณป้าเป็นผู้ช่วย ป้าได้ลาออกจากการเป็นพนักงานร้านขายของมาช่วยยายขายชาดอกคาโมมายล์ ยายมักพูดเสมอว่าดื่มแล้วจะผ่อนคลาย คลายเครียด และหลับสบาย ไม่เพียงแต่ลูกค้าที่มาซื้อจะติดใจเท่านั้น แต่คนในบ้านรวมถึงลูกหลานทั้งหลายของยายก็เริ่มหันมาดื่มชาคาโมมายล์ ซึ่งทุกคนบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าดื่มแล้วหลับสบายอย่างแน่นอน

หลับสบาย เดียวก็ตื่น

ไม่ใช่หลับสบาย ไม่ตื่นอีกเลย

มหาสมุทรกว้างเกินกว่าจะข้ามไปถึง

เป็นเวลาใกล้อาทิตย์อัสดง แสงสีทองอมส้มสาดส่องมายังทุ่งซาก่อให้เกิดประกายแวววาวราวผลึกแก้ว หลากสีระยิบระยับเหมือนดวงดาวบนท้องนภาภาคอันกว้างไกล เมฆเคลื่อนเป็นริ้ว ๆ บางเบาดุจขนนก หมุ่นกกาแลสัตว์ทั้งหลายต่างพากันกลับรังนอนอันเป็นที่ดินของตนก่อนที่จะมืดมืดดวงเดือนเข้ามาแทนที่ ส่วนสัตว์กลางคืนต่างเตรียมตื่นเพื่อที่จะอาหารเพื่อประทังชีวิตน้อย ๆ ของมัน

สายลมพัดยอดใบซาปลิวไสว ยอดซาเอนอ่อนไปตามกระแสแห่งลม คุบอบบางแต่ไม่หัก ดวงดาวเคลื่อนคล้อยเริ่มปรากฏแก่สายตามนุษย์ ดาวฤกษ์ระยิบระยับพยายามส่องแสงแข่งกับดวงสุริยัน ก่อเกิดเป็นท้องฟ้าสองสี ฟ้ามอมส้มสวยงามราวกับมนุษย์แต่งแต้ม แต่มิใช่ เป็นสิ่งที่ธรรมชาติสรรค์สร้างขึ้นมา

วิฬาร์ลายสลิดผู้ทำตัวเสมือนเป็นเจ้าของไรเดินตรวจตราเรื่อยไปในท้องทุ่ง อีกนัยหนึ่งของมันคือการไล่หาเหยื่อเพื่อความสนุกสนานมากกว่าความอิมเมของกระเพาะ เจ้าของมันก็คือเจ้าของไรชาแห่งนี้ หญิงสาวผู้เป็นเจ้าของไรชาอื่นอยู่ริมหาดใกล้พื้นที่ของตน พักตร์ผ่องดังจันทร์เพ็ญ คิ้วงามได้รูป แม้ไม่โก่งดั่งคันศร ผู้เป็นเจ้าของดวงตาสีน้ำตาลกลมโตราวกับดวงตาของลูกกวางกำลังจ้องมองนาวาลำน้อยที่ล่องลอยเข้ามาอย่างฉุน

เวลาปานนี้ เรือใครมา

เรือคล้ายเรือใบลำเล็ก สีแดงสดล่องลอยเข้ามาใกล้ ในที่สุดก็เทียบท่ากับชายฝั่ง ผู้บังคับหางเรือเป็นชายหนุ่มผู้หนึ่งซึ่งเจ้าหล่อนรู้จักมักคุ้นเป็นอย่างดี เขาเดินตรงเข้ามาหาเธอด้วยท่าที่ยินดียิ่ง ราวกับผู้ที่ไม่ได้พบกันมานานแสนนาน เธอก็ยิ้มให้เขาด้วยความยินดีอย่างสุดใจ

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านค่ะ”

“กลับบ้านกันเถอะ”

เขาทั้งสองต่างเอ่ยขึ้นมาพร้อมกัน แล้วที่ไหนกันแน่ที่เรียกว่า บ้าน

“จะมีดีแล้ว เข้ามาที่บ้านก่อนเถอะ” เธอบอกเขา เขามีท่าทีลังเลไม่ยอมเข้าไปแต่ทว่าในท้ายที่สุดเขาก็ยอมเดินตามเข้าไปยังถนนยาวที่ทอดไกลไปสู่ตัวบ้านของเธอ

บ้านที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าเขาและเธอเป็นบ้านไม้สองชั้นขนาดเล็กกะทัดรัดเหมาะกับผู้อยู่อาศัยคนเดียวอย่างเธอ ทางเดินขึ้นมีดอกไม้ไม้แถบชายทะเลตกแต่งอยู่ตามสองข้างทางสลับกับก้อนหินเล็กที่เจ้าของบ้าน

จัดวางไว้อย่างเหมาะสม แม้ว่าจะอาศัยอยู่เพียงคนเดียว แต่บ้านเธอก็มีคนมาเยี่ยมเยียนไม่น้อย ในเวลา
กลางวันก็มีพนักงานดูแลทุ่งซาเข้ามาพักผ่อนและมาคุยธุระกับเธอบ้าง แม้ว่าเธอจะสร้างบ้านสำหรับพนักงาน
ไว้ด้านหลังก็ตาม

หญิงสาวดื่มซาให้เขาดื่ม มิใช่ซาที่เธอปลูกอยู่หรอก แต่เป็นซาปีหลัซุนจากแหล่งกำเนิดของมัน
บริเวณทะเลสาบไท่หู เขาตั้งถึง เมืองซูโจว ในมณฑลเจียงซูของประเทศจีน

“ซา นั้นเมื่อไหร่จะได้ชิม” เขาถามถึงซาที่ไร่ของเธอ

“อีกไม่นานหรอก” เธอตอบ

“ทำไมไม่กลับบ้าน” เขาถามต่อ

“ที่นี่คือบ้าน”

เขาส่ายหน้าราวกับต้องการจะบอกเธอนี้ไม่ใช่บ้านของเธอ ไม่ใช่ที่ที่เธอควรจะอยู่เลยแม้แต่น้อย แต่
ก่อนที่เขาจะได้พูดอะไรออกมา เธอก็ชิงพูดตัดหน้าเขาเสียก่อน

“ปีหลัซุน หอมไหม จากแหล่งที่จีนเลยนะ ชุ่มคอใช่ไหม สดชื่นเหมือนอยู่ในฤดูใบไม้ผลิเลยเนอะ คุณ
ของซาสิ ไส้แฉ่ววาวเหมือนมรกตเลย” เธอชื่นชมกับความงามของน้ำชาตรงหน้าอย่างมาก

“แน่ใจหรือว่าจะไม่กลับบ้าน” เขายังไม่หลุดพ้นไปจากหัวข้อ บ้าน

หญิงสาวส่ายหน้าเบา ๆ ก่อนจะยกขาขึ้นจับอย่างไม่ใส่ใจหัวข้อบ้านของเขาอีกต่อไป ทำไมจะต้อง
กลับบ้านด้วยในเมื่อที่นี่คือบ้านของเธอ มีเธออาศัยคนเดียวก็นับว่าเพียงพอแล้ว เธอไม่ต้องการใครมาเพิ่มและ
ไม่ต้องการไปเป็นคนเพิ่มให้บ้านของใคร ในเมื่อคนเราล้วนเกิดคนเดียวตายคนเดียว เธอก็ไม่อยากจะเกี่ยวกับ
ใครสัก ความสัมพันธ์ชนิดนั้นไม่ใช่สิ่งที่เธอต้องการ เธอหวังความสัมพันธ์เพียงได้ผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน
เธอให้เงินแก่เหล่าพนักงาน พนักงานให้แรงงานแก่เธอ ลูกค้าให้เงินเพื่อผลผลิตของเธอ และเธอให้ผลผลิตชั้น
ยอดแก่ลูกค้า ทุกคนผ่านมาแล้วก็จะผ่านไป เหมือนภาพที่ตัดสลับไปมา จางลง น่าสับสน คนเยอะ และจำใคร
ไม่ได้ทั้งนั้น

“ฝนจะตกแล้ว ยังไงก็ไปไหนไม่ได้อยู่ดี ค้างที่นี่สักคืนเถอะ” เธอบอกเขาเมื่อได้ยินเสียงฟ้าร้อง และกลิ่น
อายของฝนผสมกับกลิ่นเค็มของน้ำทะเล ถ้าหากออกไปก็คงจะต้องเผชิญกับคลื่นแรงที่อาจซัดคนให้กลืนไปกับ

ท้องทะเลกว้างใหญ่ไร้ที่สิ้นสุดนั้น ความมืดมืดเข้ามาแทนที่แสงสว่าง ไม่น่าออกไปเลยแม้แต่น้อย ความมืดกับเธอเป็นสิ่งที่ไม่ถูกกันนัก

หญิงสาวไม่ชอบความมืดแม้แต่น้อย โดยเฉพาะความมืดสนิทแบบผืนผ้าดำบนท้องฟ้ายามข้างแรม แม้จะมีดวงดาวส่องแสงให้เห็นแต่ก็ไม่อาจสว่างเทียบได้กับแสงจันทร์ แสงจันทร์เองก็ไม่อาจสว่างเทียบได้กับแสงอาทิตย์

ความมืดทำให้มองไม่เห็นอะไรเลย ดังนั้นทั่วทั้งไร้ชาของเธอจึงติดตั้งไฟที่อาศัยแสงโซลาเซลล์เป็นจุด ๆ สำหรับวันที่เธอนอนไม่หลับแล้วอยากออกมาชมทุ่งซา ส่วนที่บ้านของเธอก็ลั่นเปิดไฟเอาไว้แทบทุกห้อง แม้ว่าจะได้ใช้งานก็ตาม แนนอนว่ายามนอนเธอก็เปิดไฟเอาไว้ตรงระเบียงนอกห้อง ให้แสงส่องเข้ามาได้ แม้ว่าการทำเช่นนี้จะไม่ดีกับคุณภาพการนอนนัก แต่มันก็ดีกว่านอนไม่หลับเพราะความกังวลจากความมืด

เธอเคลื่อนที่จากโต๊ะอาหารไปยังเตาไฟ เตรียมตัวเป็นแม่ครัวให้แขกพิเศษ ไม่มีใครเคยได้ค้างที่บ้านของเธอแม้สักคนเดียว เขาจะเป็นคนแรก และคนสุดท้าย ในฐานะเจ้าบ้านที่ดีก็ย่อมต้องรองรับอาคันตุกะผู้มาเยือนให้ได้รับความสะดวกสบายมากที่สุด

“ไขเจียวกึ่งสับ ทานได้ใช่ไหม” เธอถามเพราะจำไม่ได้ว่าเขาแพ้กุ้งหรือเปล่า และมีเพียงกุ้งเท่านั้นที่เป็นเนื้อสัตว์ที่เหลืออยู่ในบ้านของเธอ โชคดีที่เขาพยักหน้า

ชายหนุ่มทอดสายตามองออกไปยังนอกบ้านที่บัดนี้เต็มไปด้วยสายฝนที่กระหน่ำสาดลงมาบนยอดซา เขากลัวกันว่าไร้ชาของเธอจะพังเสียหาย โดยปกติแล้วซาทั้งหลายมักจะปลุกบนยอดเขา มีเพียงซาของเธอเท่านั้นที่ปลุกติดทะเล เขาเคยชิมซาจากไร้ของเธอครั้งหนึ่ง มันมีกลิ่นเค็มของทะเลอยู่ด้วย แต่ก็สดชื่นไม่แพ้ซาเขียวจากยอดดอย

เขาเบนสายตากลับมายังบ้านของเธอ รูปติดฝาผนังก็แปลก เป็นภาพวาดแบบอินเดียโบราณ แต่เรื่องเล่าที่เล่าขึ้นเหมือนเรื่องสมุทรโฆษคำฉันท์ไม่มีผิด

“สมุทรโฆษคำฉันท์ค่ะ แบบตอนที่นางพินทุมดีสั่งวาด รอให้พระสมุทรโฆษมาเห็น” หล่อนยืนยันคำตอบที่เขากำลังสงสัย เธอหมายถึงภาพเล่าเรื่องราวของพระสมุทรโฆษและนางพินทุมดีว่าเจอกันอย่างไร ประสบพบเจอเวรกรรมอะไรถึงได้แยกจากกัน

“สวยมากจริง” เขาชื่นชมภาพวาดของเธอ

พอดีกับที่เธอยกข้าวไข่เจียวกึ่งสุบพร้อมทั้งซอสพริกที่ห่อตั้งมาไว้ตรงหน้าเขา บนโต๊ะมีทั้งจานสำหรับเขาและจานสำหรับเธอ ทั้งสองทานอาหารโดยไม่สนทนากันสักคำ ก่อให้เกิดเพียงเสียงช้อนกับจานที่กระทบกันดังกังวานเป็นระยะ ซาเขียวบีฬัษุนจากฐุโจวยังคงส่งกลิ่นหอมแข่งกับกลิ่นน้ำมันบนไข่เจียว ช่วงเวลาดำเนินไปอย่างเชื่องช้า กว่าทั้งสองจะรับประทานเสร็จฝนก็หยุดตกพอดี เธอยกจานไปล้าง ส่วนเขาก็นั่งรอเธอต่อไป เธอไม่ได้เดินกลับมานั่งสนทนากับเขาตัวเปล่า หากแต่ยกบ้านซาที่บรรจุกาชาชนิดใหม่เข้ามาด้วย

“ซาหลังจิง” เขาพูดขึ้นเมื่อได้กลิ่นหอมของที่ลอยมาบ้านซา

หญิงสาวพยักหน้า

“จากทางโจว” เธอขยายความ กลิ่นกาชาชนิดนี้สำหรับเธอแล้วกลิ่นเหมือนกับสาหร่ายในทะเลลึก

“รสชาติใช้ไหม” เธอถาม

“ดีมากจริง” เขาตอบ

แม้ว่าตัวเองจะไม่ชอบซาเขียวนัก นาน ๆ ที่ถึงจะเอามาต้ม แต่สำหรับแขกผู้มาเยือนคนนี้ชอบซาเขียวเป็นอย่างมากเธอจึงเลือกที่จะต้อนรับเขาด้วยซาเขียวชั้นดี

“แน่ใจหรือว่าจะไม่กลับบ้าน” เขาถามคำถามเดิมอีกแล้วจนเธอเริ่มจะรู้สึกเบื่อ

“ที่นี่คือบ้าน” เธอตอบ

“ทุกคนอยากให้เธอไป” เขาบอกต่อ

“ฉันอยากอยู่ที่นี่ ไม่อยากข้ามไปหรอก” เธอหมายถึงการข้ามฝั่งไปยังบ้านของเขา

“ค่างสักคืนไหม มีดแล้ว” เธอก็ถามคำถามเดิมเช่นกัน

“ถ้าเธออนุญาต” เขาว่า

ทั้งสองยิ้มออกมาได้ราวกับไม่ได้เจอกันนานแสนนาน การมีคนที่สนิทใจมาเยี่ยมมานาน ๆ ครั้งก็เป็นเรื่องที่ดีสำหรับเธอเช่นกัน หัวใจรู้สึกอบอุ่นขึ้นมาอย่างประหลาด ความแห้งแล้งในหัวใจที่เคยมี บัดนี้ราวกับถูกรดโดยสายน้ำเย็นชื่นฉ่ำใจ แต่เธอแน่ใจว่าเมื่อเขาไปแล้ว เธอก็จะกลับมาเป็นสภาพเดิมอย่างที่เคยเป็น มันก็เป็นเช่นนี้ทุกทีแหละ เมื่อเขามา แล้วเขาก็ไป เขาชวนเธอไปด้วยทุกครั้ง และเธอก็ปฏิเสธเขาทุกครั้ง

เวลานี้เป็นเวลาที่มีตสนิทเมฆฝนที่คล้ายจางลงกลับมาเข้มข้นอีกครั้ง และฝนก็โปรยปรายลงมาอย่างหนัก เสียงดังกลบทุกสรรพสิ่ง เรือน้อยที่ล่องลอยอยู่กลางมหาสมุทรอาจจมลงได้ทุกเมื่อ มันไม่อาจไปถึงฝั่งได้เลย หากไม่แข็งแรงและอดทนพอ หากผู้บังคับเรือไม่มีความพยายามอย่างหนักก็คงจะจมลงอย่างนั้น ไม่อาจเข้าถึงฝั่งได้ คลื่นหนาสูงไม่อาจสงบลงได้ เพราะพริ้วประโปรยประปราย คงต้องรอเวลาให้พายุฝนผ่านไปเท่านั้น

กรรมร้อนนบห่อนกรุ่น	เพราะพริ้วประโปรยประปราย
กองเพลิงทะเกิงกราย	ดิ้นแห่งบแห่งบหนี
ผาณิตพิชิตมด	ฤจะอดบอาจจะมี
แม่เหล็กฤเหล็กดี	อยยั่วก็พัวก็พัน ¹

แม้ฝนจะตกอย่างหนัก ลมแรงราวกับพายุจะพัดกระหน่ำ แต่ยอดเรือของเธอยังมีมั่นคงสร้างด้วยเหล็กอย่างดี ทั้ง ๆ ที่เป็นแค้ไม้ เจอฝนบ่อยแต่ก็ไม่พังได้โดยง่าย การที่สายฝนที่พยายามจะพังยอดเรือของเธอ นั้นแทบเป็นไปไม่ได้เลย น้ำฝนนั้นทำได้เพียงแค่ชะล้างสิ่งสกปรกที่ติดแน่นเป็นบางครั้งคราวเท่านั้น บางทีเธอก็อยากจะเอามันออกเหมือนกัน แต่ถ้าไม่มียอดเรือจะเป็นบ้านได้อย่างไร เธอจะไปอยู่ที่ไหนได้ ถึงเขาจะพยายามชวนเธออยู่หลายรอบ แต่เธอก็ปฏิเสธทุกรอบ แม้เธอจะอยู่ใกล้ทะเล แต่ก็ไม่เคยลงทะเลเลยสักครั้ง ไม่เคยนั่งเรือข้ามฟาก เดินทางข้ามฝั่งแม้แต่น้อย และการเดินทางแบบนี้ก็ไม่เคยอยู่ในห้วงคำนึงของเธอเลย ระหว่างทางนั้นต้องเจอกับคลื่นธำโถมมากมาย เธอรู้ตัวว่าไม่มีความสามารถพอจะข้ามฝั่งได้ แม้เธอจะไม่เคยเอาเรือออกจากฝั่งเลยก็ตาม หากไปไม่ถึงก่อนพระอาทิตย์ตกดิน มันก็คงจะรู้สึกเคืองคว้างอยู่กลางทะเลที่มีตสนิท แม่แสงจันทร์ก็ไม่อาจช่วยนำทางได้มากนัก

ฝั่งของเขา

เธอกำลังนึกถึงบ้านของเขาที่อยู่อีกฟากฝั่งหนึ่ง เธอเคยนึกอยากไปเหมือนกัน แต่ความคิดนั้นคงอยู่เพียงชั่วเสี้ยววินาทีเท่านั้น อย่างไรก็ตามเธอก็ตัดสินใจจะอยู่บ้านเธอเหมือนเดิม ไม่ได้อยากข้ามฝั่งอะไรไปด้วยเลย ทำได้เพียงแต่นั่งจินตนาการว่าฝั่งนั้นของเขาจะเป็นอย่างไร จะสุขสบายเหมือนฝั่งของเธอหรือไม่

¹ จากเรื่องอิสรราชคำฉันท์ ประพันธ์โดยพระยาศรีสุนทรโวหาร (ผัน สาลักษณ์)

ถ้าลองไปได้ก็คงจะดีเหมือนกัน

สองชีวิตพากันเดินออกมาจากบ้านไม้แสนอบอุ่น เกร็วร้อน มีดมม จากที่เธอคิดว่ามันสว่างเพราะการจุดไฟของเธอ หากแต่เมื่อหันหน้ากลับไปมองแล้วมันก็เป็นเพียงแค่ความมืดสนิทเท่านั้น สว่างแค่ตาเนื้อ แต่ตอนนี้ความสว่างสำหรับเธอไม่ได้เกิดจากแสงไฟภายนอก หากแต่เกิดจากความสว่างข้างใน

เสียงร้องแมลงลายสลิดตั้งขึ้นราวกับเรียกร้องไม่ให้เธอไปจากมัน ไปจากบ้านหลังนี้

“เธออยากมากก็ได้เนะ” เธอพูดกับแมลงตัวนั้น แต่มันไม่มีท่าทีที่จะเดินตามเธอมาเลยแม้แต่น้อย หญิงสาวจึงตัดสินใจบอกลามัน ก่อนจะเดินจากมันมาโดยไม่หันหลังกลับไปมองอีกเลย

แสงจันทร์ลอยเด่นอยู่กลางฟ้ากว้าง รัศมีสีเงินยวงสาดส่องลงมาอย่างยอจดชาก่อเกิดประกายแวววาว เหลื่อมสีรุ้ง คุประหลาดตา บรรยากาศรอบข้างเงียบสงบปราศจากเสียงหรือสิ่งใด ความสงบชนิดนี้หาได้ยากนักในใจของเธอ สายลมเย็นแผ่วเบาพัดเฉื่อยบอกลาเธอที่กำลังจะเดินทางข้ามฟากไปพร้อมเขา กลิ่นเค็มของทะเลลอยขึ้นมาปะทะจมูก เสียงคลื่นดังแผ่วเบา แสงจากดวงดาวแม้จะเทียบแสงจันทร์ไม่ติด แต่ก็ยังพยายามระยิบระยับให้เธอเห็น ราวกับต้องการอวยพรให้เธอสมหวังกับการออกเดินทางครั้งนี้

ทั้งสองนั่งเรือออกมาได้ไกลราวครึ่งทางแล้ว แต่อนิจจา จู่ ๆ ดวงจันทร์ที่ให้แสงสว่างก็ถูกเมฆฝนหนาที่บบดบัง ราวกับเป็นบททดสอบความอดทนและกำลังใจของเธอว่าเธอจะผ่านมันไปได้หรือไม่ เมฆฝนครั้งนี้ดูรุนแรงกว่าเมื่อยามเธออยู่ที่บ้านมากนัก นี่เป็นครั้งแรกที่เธอกังวลว่ายอดเรือของเธอจะเสียหายจากพายุฝน มิรู้ว่าพายุที่รุนแรงเช่นนี้จะเข้าฝั่งหรือไม่

รอบตัวมีแต่ความมืดมนอนธกาล มองไม่เห็นสิ่งใด มีเพียงเสียงไม้พายกระทบผืนน้ำเป็นจังหวะ เขาผู้ไม่ต้องใช้แสงสว่างจากภายนอกก็สามารถหาทางไปได้ เธอนับถือเขาตรงนี้ หยาดพิรุณเริ่มประปรายประปรายอีกครา จากหยดเล็กไปหยดใหญ่ และหนักขึ้นเรื่อย ๆ เสียงอัสนีบาดตั้งขึ้นเป็นระยะ แสงสว่างจากปรากฏการณ์ธรรมชาติสว่างวาบขึ้นเพียงชั่วแวบเดียวมากแหลก ก่อนจะมีดสนิทลงเหมือนดังเคย แต่มันก็สว่างพอที่ทำให้เธอแลเห็นน้ำเงินองบนนาวาลำน้อย ควรจะรีบวักน้ำออกโดยไวเพื่อมิให้เรือจมลง สองมีดวักน้ำอย่างสะเปะสะปะ หญิงสาวพยายามใช้ความรู้สึกภายนอกรับรู้สัมผัสที่มากกระทบมือ แต่ไหนเลยที่เธอจะรู้ว่าเธอมีได้วักน้ำออกลงทะเล แต่กลับทำให้น้ำวนเวียนอยู่ในเรือลำนั้นเหมือนเช่นเดิม ยามนี้เธอต้องการแสงสว่างอย่างที่สุด แต่จะมองไปทางไหนก็ไม่มีเลยสักนิด เทียนที่สว่างวาบขึ้นในใจเมื่อยามเธอตัดสินใจออกมาจากบ้าน บัดนี้กลับริบหรือลิ่งไกลจะมอดดับอยู่ทุกเมื่อ

ทันใดนั้นก็เกิดสายฟ้าฟาดลงมาพลัน เรือแตกออกเป็นสองท่อน เขาร้องเรียกเธอด้วยความตระหนก เธอเองก็ล้าล้นน้ำทะเลเข้าไปหลายอีก ยังกินน้ำที่เกาะเรือได้ เหตุการณ์เป็นมาดังนี้ทำให้เธอนึกถึงเรื่องสมุทรโฆษคำฉันท์ เรื่องราวระหว่างพระสมุทรโฆษกับนางพินทุมดี แม้จะไม่ได้ล่องเรือ แต่ก็เกาะขอนไม้จืดจืดทั้งสองเกาะมาด้วยกันก็พลันขาดออกจากกัน ทั้งสองจากกันไกล มิรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นเช่นไร แต่ท้ายสุดแล้วก็ยังได้กลับมาเจอกัน แต่เธอเล่า มีดมิดเช่นนี้ จะเจอเขาหรือ คลื่นทะเลก็แรงจนมือเธอแทบไม่มีแรงเกาะเรืออีกต่อไป

อย่างน้อยเธอก็อยากให้เขาไปถึงฝั่ง แม้เธอจะไปไม่ถึงก็ตาม

คลื่นแรงยังซัดตาโถมอยู่เรื่อย ๆ สายฝนก็ยังกระหน่ำตกลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา ภาพความสุขที่ผ่าน มาเมื่อคืน บัดนี้ลืมหูลืมตาหายวับราวกับเป็นฝันตื่นหนึ่ง เหลือเพียงความทุกข์ทรมานจากความต้องการเอาชีวิตให้รอด ตอนนั้นเธอมองไม่เห็นเขาแล้ว ก็ได้แต่หวังว่าเขาจะรอด เธอเริ่มรู้สึกเหนื่อย หดแรงแรง ไม่สามารถเกาะเศษเรือได้อีกต่อไป มือสองข้างค่อย ๆ เลื่อนลง ตัวเธอก็เช่นกัน ค่อย ๆ หดแรงแรงลงเรื่อย ๆ และจมลงสู่ความมืดมิดของท้องทะเลอันกว้างขวางไร้ที่สิ้นสุด หญิงสาวไม่มีโอกาสได้ลอยขึ้นฝั่งอย่างนางพินทุมดี เธอรับรู้ทุกขณะจิตว่าเริ่มจมลึกลงเรื่อย ๆ

เทียนในใจดับมอดลง เหลือเพียงความมืดมิดในที่สุด

.....

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมาจากบ้านชา

“เธอเมากาเฟอีนแล้ว” เขาบอก